Cecelia Ahernová

Cesta ze ztracena

román

autorka bestselleru S láskou Rosie

motto

motto

Cecelia Ahernová

Cesta ze ztracena

Praha 2015

Přeložili Tomáš a Ludmila Havlíkovi

Copyright © Cecelia Ahern 2006
Translation © Tomáš a Ludmila Havlíkovi, 2015

ISBN 978-80-267-0441-6

Tobě, tati – s láskou
Per ardua surgo

Za pohřešovanou je považována osoba, která se zdržuje na neznámém místě, bez ohledu na okolnosti, které provázejí její zmizení.

Za pohřešovaného se dotyčný člověk pokládá až do odhalení místa jeho pobytu a zjištění, že je živ a zdráv, anebo naopak.

Policie Irské republiky

1

Malá Jenny-May Butlerová, která bydlela v ulici naproti nám, se ztratila, když jsem byla ještě dítě.

Policie po ní zahájila pátrání, do kterého se zapojila celá veřejnost. Dlouhé měsíce se informace o dívčině zmizení objevovala večer co večer v televizních zprávách a ráno co ráno na titulních stranách deníků, lidé ji probírali ve svých každodenních debatách. Celá země se snažila nějak pomoci. Bylo to nejrozsáhlejší pátrání po nějaké pohřešované osobě, jaké jsem až do svých tehdejších deseti let zažila, a zdálo se mi, že nenechalo nikoho lhostejným.

Jenny-May Butlerová byla krásná modrooká blondýnka, která se usmívala z televizní obrazovky a vstupovala do obývacích pokojů ve všech domovech po celé zemi, vháněla rodičům slzy do očí a nutila je, aby své ratolesti ještě jednou láskyplně objali, než je uloží do postýlek. Vcházela lidem do snů, zjevovala se jim při jejich modlitbách.

Jenny-May bylo – stejně jako mně – deset let a chodila se mnou do třídy. Každý den jsem zírala na její krásnou fotografii na obrazovce a naslouchala reportérům, kteří o ní mluvili jako o andílkovi. Podle toho, jak ji líčili, by nikdy nikoho ani ve snu nenapadlo, že když se učitel nedíval, házela na školní zahradě po Fioně Bradyové kameny nebo že o mně před Stephenem Spencerem mluvila jako o „kudrnaté krávě“, aby na sebe strhla jeho pozornost a on se začal zajímat o ni místo o mě. Během těch několika měsíců se z Jenny-May stala

dokonalá bytost a mně připadalo nemístné tuto představu ničit. Po čase jsem dokonce zapomněla na všechny špatnosti, které mi provedla, protože Jenny-May už nebyla jenom moje spolužačka. Byla to Jenny-May Butlerová, sladká ztracená holčička z rodiny, která vzbuzovala všeobecné sympatie a jejíž členové každý večer během zpráv o deváté srdceryvně plakali z televizní obrazovky.

Nikdy ji nikdo nenašel – ani její tělo, ani sebemenší stopu. Jako kdyby se vypařila. Nikdo neviděl žádná podezřelá individua, která by se pohybovala v okolí, žádné bezpečnostní kamery nezaznamenaly, kde se pohybovala před svým zmizením. Neobjevili se žádní svědci, žádní podezřelí. Lidé na ulicích se začali chovat podezíravě. Brzy po ránu se cestou ke svým autům sice přátelsky zdravili, ale zároveň je proti jejich vůli pronásledovaly pochybnosti a nejrůznější představy a nemohli se zbavit všelijakých bizarních domněnek, ve kterých figurovali jejich sousedé. V sobotu dopoledne umývali svoje auta, natírali dřevěné ploty, pleli záhony a sekali trávníky a přitom se pokradmu rozhlíželi po okolí a odháněli zahanbující myšlenky. Lidé byli sami ze sebe zděšení a ve skrytu duše zuřili, jak jim tato tragédie pokřivila jejich způsob uvažování.

Ukazováčky vztyčované za zavřenými dveřmi policii nijak nepomáhaly. Neměla k dispozici žádnou jinou stopu než obrázek krásné dívenky.

Neustále mi vrtalo hlavou, kam se Jenny-May poděla, kam zmizela, jak se pro všechno na světě mohla jen tak beze stopy vypařit, jak je možné, že *nikdo nic* neví.

V noci jsem vyhlížela z okna ložnice a upřeně zírala na dům jejích rodičů. Lampa nade dveřmi zářila do tmy jako maják, který má Jenny-May nasměrovat domů. Paní Butlerová trpěla od té doby nespavostí. Vídala jsem ji, jak sedí na krajíčku pohovky v obývacím pokoji jako závodník, který čeká na výstřel startovní pistole, aby mohl vyrazit na trať. Oči měla přilepené k oknu

a čekala, jestli jí někdo nenese nějakou zprávu. Někdy jsem na ni zamávala a ona mi odpověděla smutným pokynutím ruky. Většinou ale pro slzy neviděla na oči.

Také mě – stejně jako paní Butlerovou – trápilo, že neznám odpovědi na své otázky. Měla jsem Jenny-May Butlerovou mnohem radši potom, co zmizela, než když ještě byla s námi, což mi připadalo zvláštní. Chyběla mi, myšlenky na ni mi nešly z hlavy a pronásledovaly mě představy, že je třeba někde docela blízko, hází kameny po někom jiném, přitom se směje na celé kolo, a my ji prostě jenom nevidíme a neslyšíme, nemůžeme ji najít. Po jejím zmizení jsem se jako posedlá pouštěla do hledání všech věcí, které jsem někam omylem založila. Když jsem jednou nemohla najít svoje oblíbené ponožky, obrátila jsem celý dům vzhůru nohama. Rodiče mě sledovali nevěřícným pohledem a nevěděli, jak se k tomu postavit, ale nakonec mi začali pomáhat.

Znervózňovalo mě, že jsem se po spoustě svých věcí často pídila naprosto bezvýsledně, a pokud jde o zmíněné ponožky, nešlo mi do hlavy, že jsem objevila jenom jednu z nich. Přitom jsem si v duchu představovala ztracenou Jenny-May Butlerovou, jak po mně hází kameny, směje se a na nohou má moje oblíbené ponožky.

O nové věci jsem nestála. Od svých deseti let jsem byla skálopevně přesvědčená, že co se ztratilo, nelze nijak nahradit. Umanutě jsem se to snažila najít.

Mám dojem, že mě všechny ty staré zmizelé ponožky tížily na duši úplně stejně, jako paní Butlerovou pronásledovaly starosti o její ztracenou dceru. Také jsem nemohla v noci usnout a marně jsem hledala odpovědi na problémy, které se mi honily hlavou. Vždycky když mi ztěžkla víčka, odněkud z hloubi duše mi na mysli vytanula další otázka, která mě přinutila znovu otevřít oči. Tolik potřebný spánek nepřicházel a ráno jsem se cítila unavenější, ale o nic moudřejší.

Možná právě tohle byl důvod, proč mě to potkalo. Možná proto, že jsem spoustu let obracela celý svůj život naruby a neustále něco hledala, ale přitom jsem úplně zapomněla sama na sebe. Nepřišlo mi na mysl, že bych měla zjistit, kdo vlastně jsem a kam patřím.

Čtyřiadvacet let po zmizení Jenny-May Butlerové jsem se ztratila i já.

Toto je můj příběh.

2

Můj život sestává z obrovského množství paradoxů. A mé zmizení tento předlouhý seznam jenom završilo.

Tak především – jsem vysoká sto osmdesát pět centimetrů. Už od dětství převyšuju celé své okolí. Nikdy jsem se nemohla ztratit v nákupním středisku jako jiné děti; při hře na schovávanou jsem se nikdy nemohla jaksepatří ukrýt; na diskotéce mě nikdy nikdo nepožádal o tanec; v pubertě jsem byla asi jediná dívka, která netoužila po lodičkách na vysokých podpatcích. Nejoblíbenější přezdívka, vlastně jedna z deseti nejoblíbenějších, kterými mě častovala Jenny-May, byla „Táta dlouhán" podle oblíbené dětské knížky Jean Websterové. Říkala mi tak hlavně před celými zástupy svých kamarádů a obdivovatelů. Věřte mi, všechno jsem to slyšela. Byla jsem děvče, které bylo vidět na hony daleko. Na tanečním parketě jsem působila nemotorně, v kině za mnou nikdo nechtěl sedět, v obchodech jsem jen obtížně hledala kalhoty s dostatečně dlouhými nohavicemi a na skupinových fotografiích jsem pokaždé stála v zadní řadě. Já totiž vždycky a všude vyčnívám z davu. Všichni, kdo se mnou přicházejí do styku, mě okamžitě registrují a pamatují si mě. A navzdory tomu jsem se ztratila. Podobně jako ponožka, která mi chyběla do páru, podobně jako Jenny-May Butlerová. Spíš se zdálo, jako by to prostě muselo přijít. Je to pro mě záhada, která předčí všechny ostatní podivuhodnosti.

Dalším paradoxem je skutečnost, že se věnuju hledání ztracených lidí. Celá léta jsem pracovala jako policistka. Chtěla

jsem se sice věnovat výhradně případům pohřešovaných osob, ale protože jsem se nedostala k žádnému z příslušných specializovaných útvarů, nezbývalo mi nic jiného než spoléhat na „štěstí“, že se při své práci s těmito kauzami setkám. To zmizení Jenny-May ve mně totiž probudilo dosud nepoznané pocity. Prahla jsem po odpovědích na své otázky, toužila jsem nalézt jejich řešení a chtěla jsem se jich dopátrat sama. Mám dojem, že jejich hledání u mě přerostlo v posedlost. Neustále jsem se rozhlížela kolem dokola a hledala všemožná vodítka, aniž jsem se aspoň jedinkrát zamyslela nad tím, co se děje v mém vlastním mozku.

Při službě u policie jsme občas nacházeli pohřešované osoby v takovém stavu, že na to do konce svého pozemského i toho dalšího života nezapomenu. Vysledovali jsme také lidi, kteří si přáli zůstat v utajení. Mnohdy jsme objevili pouze nějakou stopu, ale ještě častěji ani tu ne. V takových chvílích se mě zmocňovala naléhavá potřeba pokračovat v pátrání, které daleko překračovalo rámec mých služebních povinností. Vyšetřovala jsem tyto kauzy ještě dlouho poté, co byly oficiálně uzavřeny, zůstávala jsem ve styku s postiženými rodinami mnohem déle, než se ode mne očekávalo. Měla jsem pocit, že se nemůžu pustit do dalšího případu, dokud nerozlousknu ten předcházející, a připadalo mi, že mě daleko víc zaměstnává papírování než skutečná práce v terénu. A jelikož jsem si uvědomovala, že mi leží na srdci jenom jediná věc – nacházet pohřešované osoby, odešla jsem od policie a začala se této práci věnovat na vlastní pěst.

Nevěřili byste, kolik lidí je stejně posedlých pátráním jako já. Příbuzní zmizelých se pokaždé zajímali, proč se tomu tak intenzivně věnuju. Oni sami měli pochopitelný důvod – lásku ke svým bližním, ale nechápali, jakou motivaci mám já, protože honoráře, které jsem za svou práci dostávala, mi sotva stačily k přežití. Pokud to tedy nebyly finanční pohnutky, tak jaké

vlastně? Zřejmě snaha dosáhnout klidu v duši. Abych mohla zavřít oči a v noci spát.

Jak ale může zmizet člověk s mou tělesnou a duševní výbavou?

Teď jsem si vlastně uvědomila, že jsem vám neřekla, jak se jmenuju. Sandy Shorttová.* Fajn, klidně se smějte. Vím, že vám to připadá legrační. Asi bych se také neubránila smíchu, kdyby to nebylo tak srdcervoucí. Rodiče mi dali jméno Sandy, protože jsem přišla na svět s hřívou pískově žlutých vlasů. Škoda že neviděli do budoucnosti, protože blonďatý porost vystřídaly vlasy černé jako uhel. Netušili, že ty drobné baculaté nožky zakrátko přestanou kopat do vzduchu a začnou růst tak neuvěřitelnou rychlostí, a navíc po tak dlouhou dobu. Takže se jmenuju Sandy Shorttová. To bych měla být já, tak mě všichni znají a takto jsem také oficiálně všude evidovaná. Ale ve skutečnosti to já nejsem. Proto mě omluvte, že úsměv na tváři vyloudit nedokážu. Pro člověka, který se ztratil, to totiž není žádná legrace. A já si uvědomila, že ztracená skutečně jsem – každý den dělám totéž, co jsem dělala v době, kdy jsem se věnovala práci. Hledám. Jenomže tentokrát hledám cestu nazpátek.

Naučila jsem se jednu věc, která stojí za zmínku. Mezi mým nynějším životem a tím, který jsem vedla předtím, je jeden zásadní rozdíl. Úplně poprvé toužím po domově.

To poznání přišlo v tu nejméně příhodnou dobu. Což je ze všeho nejparadoxnější.

---

* short – angl. krátký, malý; sand – angl. písek (pozn. překl.)

3

Narodila jsem se a vyrostla v Leitrimu, nejmenším irském hrabství, kde žije zhruba pětadvacet tisíc obyvatel. Ve stejnojmenném městečku, které kdysi bývalo centrem tohoto hrabství, se dochovaly zbytky hradu a několik dalších historických budov, ale časem pozbylo svého někdejšího významu a postupně se scvrklo v pouhé venkovské městečko obklopené hnědými kopci porostlými zelení, které přecházely v majestátní hory se strmými údolími a bezpočtem malebných jezer. Leitrim vybíhá do vnitrozemí a na západě sousedí s hrabstvími Sligo a Roscommon, jeho jižní hranici tvoří kromě zmíněného Roscommonu ještě Longford, na východě k němu přiléhá Cavan a Fermanagh a na severu Donegal. Kdykoliv se tam ocitnu, přemáhá mě klaustrofobie a zoufale toužím po pevné zemi pod nohama.

O Leitrimu se říká, že nejspolehlivější cesta z něj vede do Dublinu. V sedmnácti letech jsem dokončila školu, požádala o přijetí k policii a ocitla se na oné pověstné cestě do Dublinu. Od té doby jsem se domů vracela jenom zřídka. Jednou za dva měsíce jsem zajela navštívit rodiče do jednoho z dvanácti řadových domků s terasou a dvěma ložnicemi, který stál ve slepé uličce a v němž jsem vyrostla. Pokaždé jsem si umiňovala, že u nich zůstanu celý víkend, ale většinou jsem tam vydržela jenom jediný den a potom se vymluvila na neodkladnou práci, popadla nevybalenou kabelu, kterou jsem zpravidla nechávala stát hned za dveřmi, a ujížděla jsem, ujížděla ostošest, po té nejspolehlivější cestě z Leitrimu.

S rodiči jsem vůbec nevycházela špatně. Odjakživa mi byli oporou. Kdyby na mě někdo střílel, bez váhání by se ke mně vrhli a kryli mne vlastním tělem, a pokud by mi to pomohlo ke štěstí, klidně by se vrhli do ohně, zlézali pohoří a brodili se velkou vodou. Ale mám-li být upřímná, cítila jsem se s nimi nesvá. Viděla jsem jim na očích, jak na mě pohlížejí, a ten obrázek se mi vůbec nelíbil. Odrážela jsem se ve výrazu jejich tváří lépe než v jakémkoliv zrcadle. Někteří lidé tu schopnost mají – podívají se na vás a z jejich pohledu je vám okamžitě jasné, jak se ve skutečnosti chováte. Mám dojem, že za to mohla jejich láska ke mně. Nedokázala jsem však s těmito láskyplnými lidmi trávit víc času právě kvůli jejich očím, kvůli tomu, jak jsem se v nich viděla.

Od mých deseti let kolem mne chodili po špičkách a sledovali mě ostřížím zrakem. Nutili se do hovoru a do strojeného smíchu, který zněl po celém domě. Snažili se mě rozptýlit, uvolnit napjaté ovzduší a vytvořit normální domácí prostředí, ale já si uvědomovala, o co jim jde a proč to dělají, a jejich úsilí ve mně jenom posilovalo dojem, že něco není v pořádku.

Stáli při mně, milovali mě, a vždycky když jsem se zase chystala pustit do vysilujícího hledání nějaké ztracené věci a obrátit při tom celý dům vzhůru nohama, se tvářili, že to berou jenom jako veselou hru. Mléko a sušenky na kuchyňském stole, k tomu puštěné rádio a zapnutá pračka, jenom aby nenastalo tíživé ticho, které by nepochybně ovládlo celou domácnost.

Mamka mě sledovala s úsměvem – s úsměvem, o kterém její oči nevěděly a při němž zatínala zuby a skřípala stoličkami, pokud si myslela, že se nedívám. Rádoby nenuceným tónem a se šťastným výrazem, z něhož čišela usilovná snaha, vždycky naklonila hlavu ke straně, zeptala se mě „Proč chceš zase prohledávat celý dům, zlatíčko?“ a přitom se snažila, abych nepoznala, že zároveň studuje každý rys mé tváře. Oslovovala mě „zlatíčko“, jako kdyby si uvědomovala totéž co já – že už nejsem

ta stará Sandy Shorttová, podobně jako Jenny-May Butlerová nebyla žádný andílek.

Navzdory mamčině snaze zajistit, aby se v kuchyni neustále ozývaly nějaké zvuky, se zdálo, že její úsilí vychází naprázdno. Nakonec tam totiž vždycky zavládlo ticho.

Odpovídala jsem: „Protože to nemůžu najít, mami."

„Co je to za ponožku?" Uvolněný úsměv, snaha navodit dojem, že je to jenom nezávazná debata, a ne zoufalý pokus o výslech, jehož smyslem je odhalit, co se mi vlastně honí hlavou.

„Ta modrá s bílými proužky," odpověděla jsem při jedné takové příležitosti. Zásadně jsem si vybírala ponožky v jasných barvách, výrazné a nezaměnitelné – abych je snadno našla.

„No, možná, že jsi do košíku se špinavým prádlem nehodila obě dvě, zlatíčko. Třeba je ta jedna, kterou hledáš, někde u tebe v pokoji." Úsměv, polknutí nasucho, snaha nedat najevo nervozitu.

Zavrtěla jsem hlavou. „Hodila jsem do koše celý pár, viděla jsem, jak dáváš do pračky obě, ale z ní už vyšla jenom jedna. Ta druhá v pračce nezůstala a není ani v koši."

Mamčin plán zapínat pračku jako zvukovou kulisu, která by vyplnila tíživé ticho, selhal. Místo toho se pračka stala objektem, který na sebe strhával pozornost. Mamka vynakládala spoustu sil, aby jí z tváře nemizel ten klidný, vyrovnaný úsměv ani při pohledu na podlahu, kde ležel převrácený koš a kolem něj divoká změť rozházeného prádla, které do něj předtím pečlivě, úhledně naskládala. Jenom na okamžik se přestala ovládat a úsměv jí z tváře zmizel. Byl to jen mžik, takže bych to ani nemusela postřehnout, ale mně její výraz neušel. Viděla jsem, jak se zatvářila, když ke mně sklopila oči. Byl v nich strach. Nebála se o ztracenou ponožku, ale o mě. Bleskově zase nasadila obvyklý úsměv a pokrčila rameny, jako by vůbec o nic nešlo.

„Možná ji odfoukl vítr. Nechala jsem otevřené dveře na dvůr."

Zavrtěla jsem hlavou.

„Nebo mohla vypadnout z koše, když jsem ho sem přenášela."

Znovu jsem zavrtěla hlavou.

Nasucho polkla a úsměv jí ztuhl. „Možná že se zachytila mezi ložním prádlem. To povlečení je tak velké, že člověk nepozná, jestli uvnitř není schovaná nějaká maličká ponožka."

„Už jsem se dívala."

Vzala si ze stolu sušenku a zprudka se do ní zakousla, jenom aby mohla odstranit z obličeje ten nucený úsměv. Chvilku sousto žvýkala a přitom se tvářila, že na nic nemyslí, předstírala, že poslouchá rádio a pobrukuje si melodii, kterou vůbec nezná. Jenom aby mě uchlácholila a vnutila mi představu, že se nic neděje.

„Zlatíčko," usmála se, „některé věci se prostě občas ztrácejí."

„A kam přijdou, když se ztratí?"

„Nepřijdou nikam," usmála se. „Pokaždé zůstanou tam, kde jsme je ztratili nebo kam jsme je založili. Jenom je hledáme na špatném místě – tam, kde je nemůžeme najít."

„Jenomže já jsem hledala úplně všude, mami. Dělám to tak vždycky."

Je to pravda, pokaždé jsem prohledala všechno, co se dalo. Obrátila jsem pokoje vzhůru nohama. V celém našem titěrném domku nezůstalo jediné místečko, na které bych zapomněla.

„Ponožka se prostě nemůže jen tak sebrat a odcupitat, když v ní není žádná noha," poznamenala mamka se strojeným úsměvem. Právě v tomto okamžiku udělala totéž, co by na jejím místě udělala většina ostatních lidí – přestala se o to zajímat, už to dál neřešila. Něco hledáte a víte, že to někde musí být, ale není po tom ani vidu, ani slechu, přestože jste se už podívali *úplně všude*. Takže si řeknete, že jste se asi zbláznili, nebo se v duchu pokáráte, že jste to možná někde ztratili, a nakonec na všechno zapomenete. Já jsem to ale nedokázala.

Pamatuju si, jak se tehdy večer taťka vrátil z práce do úplně zpřeházeného domu.

„Něco jsi ztratila, zlatíčko?“

„Tu modrou ponožku s bílými proužky,“ zamumlala jsem zpod pohovky.

„Zase jenom jednu?“

Přikývla jsem.

„Pravou nebo levou?“

„Levou.“

„Fajn. Podívám se nahoře.“ Pověsil kabát na věšák vedle dveří, odložil deštník, políbil svou zmatenou ženu na tvář a vystoupal po schodech nahoru. Dvě hodiny pak prohledával ložnici, ale já jsem odtud neslyšela sebemenší zvuk. Podívala jsem se klíčovou dírkou dovnitř a spatřila ho, jak leží na posteli.

Když jsem pak v dalších letech přijížděla domů na návštěvu, vždycky mi kladli tytéž dobrácké otázky, které rozhodně nemínili dotěrně, ale bojovně naladěnému člověku tak mohly připadat.

„Nějaké zajímavé případy v práci?“

„Co se děje v Dublinu?“

„Jak vypadá ten byt?“

„Nějaký přítel?“

Žádný přítel nikdy nebyl. Nestála jsem o další pár očí, které by na mě upíraly výmluvné pohledy, jež by mě pak pronásledovaly ve dne v noci, stejně jako pohledy mých rodičů. Měla jsem milence a spolubojovníky, kamarády, kolegy a známosti na jednu noc. Bylo jich dost na to, abych si uvědomila, že žádný dlouhodobější poměr nemá naději na přežití. Nedokázala jsem navázat důvěrný vztah; nebyla jsem dost pozorná, neuměla jsem dost dávat ani brát, nevěděla jsem, co chtít. Netoužila jsem po ničem, co mi ti muži nabízeli, a oni neměli tušení, po čem toužím já. Z toho pak vyplývaly všechny ty upjaté úsmě-

vy, když jsem rodičům odpovídala, že práce je fajn, v Dublinu rušno, byt úžasný a ne, přítele nemám.

Vždycky když jsem pak z domova odjížděla, dokonce i tehdy, kdy jsem svou návštěvu nečekaně zkrátila na minimum, otec pyšně prohlašoval, že jsem to nejlepší, co se v Leitrimu zrodilo.

Leitrim za nic nemůže, stejně jako za nic nemohou moji rodiče. Odjakživa stáli při mně, jak si teprve teď uvědomuju. Přesvědčuju se o tom s každým dalším dnem. A tohle poznání mě deptá daleko víc než pocity, které jsem zakoušela, když jsem nemohla nic najít.

4

Když se Jenny-May Butlerová ztratila, naposledy se mi pomstila tím, že si s sebou vzala část mého já. Podle mě je nad slunce jasné, že spolu s ní zmizela i určitá část mé osobnosti. A čím jsem byla starší a také vyšší, tím větší prázdnota se ve mně rozprostírala, až pohltila veškerý můj dospělý život a já jsem připomínala rybu s vykulenýma očima a široce rozevřenou tlamou, vystavenou na ledové tříšti v obchodě. Ale jak se stalo, že zmizela i moje tělesná schránka? Jak jsem se dostala tam, kde jsem teď? Hlavní a ze všeho nejdůležitější otázka zní: *Kde* teď vlastně jsem?

Jsem tady a to je všechno, co vím.

Rozhlížím se a pátrám po něčem, čeho bych se mohla zachytit. Neustále bloumám kolem dokola a hledám cestu ven, ale žádnou nenacházím. Kde je *tady*? Kéž bych to věděla. Nacházím spoustu osobních předmětů: klíčky od auta, klíče od domu, mobilní telefony, kabelky, kabáty, kufry ozdobené visačkami z různých letišť, mezi tím poházené boty, kancelářské šanony, fotografie, otvíráky na konzervy, nůžky nebo náušnice, které zapadly mezi haldy všech těchto poztrácených předmětů a teď se občas zatřpytí, když na ně dopadne světlo. A ponožky, obrovská spousta ponožek. Kamkoliv se vrtnu, všude narážím na věci, které lidé zřejmě dosud horečně hledají.

Jsou tu také zvířata. Spousty psů a koček s drobnými zmatenými čumáčky a schlíplými vousky, které se už vůbec nepodobají hledaným domácím miláčkům zvěčněným na fotografiích,

jimiž jsou oblepené maloměstské telefonní budky. Žádné přísliby odměny je už nemohou vrátit nazpátek.

Jak bych tohle místo popsala? Je to prostor, který leží někde mezi dvěma světy. Je jako obrovská chodba, která nikam nevede; jako sál, ve kterém se konala recepce, po níž zůstal stůl plný zbytků; jako sportovní mužstvo složené z hráčů, o které nikdo nejeví zájem; jako matka bez dítěte; jako tělo bez srdce. Skoro, ale ne úplně. Je napěchované osobními předměty, ale přesto je prázdné, protože tu chybějí lidé, kteří je vlastnili a kteří by se z nich těšili.

Jak jsem se sem dostala? Patřím k lidem, kteří zmizeli, když si šli zaběhat. Jak dojemné! Dřív jsem se dívávala na všechny ty béčkové thrillery a vzdychala, když se po úvodních titulcích objevil záběr na místo činu, kde byl zavražděn nějaký běžec pro zdraví. Připadalo mi nesmyslné, že se ženy toužící po pohybu vydávaly večer za tmy nebo ještě před rozbřeskem do opuštěných uliček, zvlášť když věděly, že někde může číhat vrah, který už má na svědomí několik obětí. Jenomže přesně tohle se mi přihodilo. Časně ráno jsem si šla naivně zaběhat podél vody, na sobě šedou teplákovou soupravu a na uších vyřvávající sluchátka. Nikdo mě však neunesl. Jenom jsem se pustila po špatné pěšině.

Utíkala jsem podél ústí řeky a jako vždycky jsem zprudka došlapovala na zem, takže jsem při každém kroku cítila v celém těle lehké vibrace. Pamatuju si, že mi obrovské krůpěje potu stékaly z čela po hrudníku a také po zádech. K tomu se přidával chladný vánek, v jehož objetí jsem se zlehka chvěla. Vždycky když si to ráno v duchu vybavím, cítím nutkání zavolat sama na sebe a upozornit se na číhající nebezpečí, abych znovu neopakovala stejnou chybu. Občas, ve světlejších chvílích, se ve vzpomínkách znovu ocitám na téže pěšině a zůstávám stát, o zkušenost bohatší. Jak často si říkáváme, že jsme se někdy v minulosti měli raději držet staré známé cesty!

Stalo se to ve tři čtvrtě na šest, za jasného letního rána, a kromě ústřední melodie z filmu *Rocky*, která mě hnala kupředu, vládlo všude kolem ticho. I když jsem se neslyšela, věděla jsem, že ztěžka dýchám. Vždycky jsem se přepínala. Kdykoliv jsem měla pocit, že bych se potřebovala zastavit, přinutila jsem se k ještě rychlejšímu tempu. Nemám ponětí, jestli jsem se takhle dennodenně trestala nebo zda mě poháněl nějaký vnitřní hlas, který toužil seznamovat se s novými místy a prozkoumávat je, nutil mé tělo dosahovat vyšších, dosud nepoznaných met.

V tmavé zeleno-černé tůni vedle pěšinky jsem před sebou spatřila vyrůstat z vodní hladiny vztyčený stonek žebratky bahenní s bělavými kvítky. Pamatuju si, že mi kdysi – jako vytáhlému černovlasému děvčátku, které se stydělo za své nepatřičné jméno – taťka snaživě vysvětloval, že tahle květinka je na tom podobně jako já. Ani k žebratce se její jméno nehodí, když přece nežebrá. (O podobnosti názvu žebratka s žebrovitými listy této rostliny raději pomlčel.) A přesto nádherně kvete, nezdá se ti? A nepřipadá ti to všechno k smíchu? Samozřejmě že ne, zavrtěla jsem hlavou. Tehdy ráno jsem se k ní blížila a v duchu jsem si říkala: *Vím, jak se cítíš*. Běžela jsem a vtom jsem ucítila, že se mi z ruky uvolnily náramkové hodinky a dopadly kamsi na levou stranu, mezi stromy. Hned jak jsem si tyhle hodinky poprvé navlékala na ruku, rozbila jsem si sponu u řemínku, takže se mi občas samovolně otevírala a hodinky mi sklouzávaly na zem. Zastavila jsem se, otočila se a spatřila je na vlhkém břehu u ústí řeky. Opřela jsem se o tmavohnědý kmen olše, abych nabrala dech, a všimla jsem si uzoučké pěšinky, která vybíhala doleva. Nepůsobila nijak lákavě a zřejmě nebyla určená pěším turistům, ale moje zvídavé druhé já nade mnou zvítězilo; průzkumník ve mně mi zavelel, abych zjistila, kam cestička vede.

Zavedla mě sem.

Běžela jsem tak daleko a rychle, že když mi na přehrávači dozněly všechny písničky a já se rozhlédla kolem dokola, už jsem vůbec nepoznávala okolní krajinu. Obklopovala mě hustá mlha a stála jsem na čemsi, co vypadalo jako vysoký kopec porostlý borovicemi. Vzpřímené stromy se tyčily do výšky, jehličí v pozoru – jako ježek, který se ocitl v ohrožení a je připraven se bránit. Zvolna jsem si stáhla z uší sluchátka. Okolní majestátní kopce mi vracely ozvěnu mého zrychleného dechu a já si okamžitě uvědomila, že už nejsem v malém městečku Glinu. Nebyla jsem dokonce ani v Irsku.

Ocitla jsem se prostě tady. Od té doby uplynul jeden den a já tu jsem doposud.

Pátrání je mým povoláním, takže vím, jak to chodí. Jsem žena, která si sama balí zavazadla a nikomu se nesvěřuje, kde míní strávit následující týden. Pravidelně mizím, pravidelně ztrácím spojení s okolím, nikdo mě nekontroluje a mně to tak vyhovuje. Ráda přicházím a odcházím, jak se mi zlíbí. Neustále se vydávám do míst, kde byly naposledy spatřeny pohřešované osoby, po nichž pátrám, zevrubně prozkoumávám celé okolí, všude se vyptávám. Mám jenom jediný problém – do Glinu jsem dorazila včera ráno a okamžitě jsem zajela k ústí řeky Shannony, abych si zaběhala. S nikým jsem nemluvila, ještě jsem se neubytovala v penzionu a neprošla se po místní rušné ulici. Vím, co se bude říkat, dokonce vím, že se nad tím nikdo ani nepozastaví – zařadím se pouze mezi lidi, kteří někomu odkráčeli ze života a nepřáli si, aby je kdokoliv našel. Tyhle věci se prostě stávají a tentokrát budou mít všichni pravdu.

Nakonec se zařadím na seznam pohřešovaných osob, které podle všeho nejsou v ohrožení života a zároveň nepředstavují nebezpečí pro společnost. Například mezi lidmi staršími osmnácti let, co se rozhodli začít nový život. Mně je čtyřiatřicet a podle mínění jiných jsem toužila odejít někam jinam už dlouho.

To všechno znamená jenom jedinou věc – že mě nikdo ani nezačne hledat.

Jak dlouho to potrvá? Co se stane, až někdo najde u ústí řeky otlučenou červenou fordku Fiesta z roku 1991, plnou cestovní kabelu v kufru, seznam pohřešovaných osob v přihrádce, kelímek studené, ale netknuté kávy na palubní desce a mobilní telefon, zřejmě s nějakými nepřijatými hovory, na sedadle?

Co vlastně?

5

Počkat.

Ta káva. Právě jsem si vzpomněla na tu kávu.

Cestou z Dublinu jsem se zastavila před nějakými zavřenými garážemi, protože jsem si chtěla koupit u venkovního automatu kávu. A on mě viděl; ten muž, který si u benzinové přifukoval pneumatiky, mě viděl.

Bylo to kdesi uprostřed nicoty, v nějaké venkovské krajině, ve čtvrt na šest ráno, kdy ptáci už vyzpěvovali a krávy bučely tak hlasitě, že jsem skoro nedokázala udržet myšlenky pohromadě. Ve vzduchu se vznášel těžký pach hnoje přislazený vůní zimolezu, který se chvěl v mírném ranním vánku.

Ten cizinec i já jsme byli ode všeho nesmírně daleko, a přitom přímo uprostřed čehosi. Už sám fakt, že jsme se oba ocitli na místě tak odtrženém od života, nám stačil, abychom se setkali pohledem a připadali si jako spojenci.

Byl vysoký, ale ne tak vysoký jako já; takoví se nerodí. Asi metr osmdesát, kulatý obličej, červené tváře, rusé vlasy a jasně modré oči, teď po ránu jakoby unavené, které ve mně vyvolávaly dojem, že jsem je už někdy viděla. Na sobě měl džíny, které už vypadaly poněkud obnošeně, bavlněnou modro-bílou kostkovanou košili, po jízdě autem pomačkanou, pocuchané vlasy, na bradě strniště a vystupující břicho, které nabíralo na objemu zřejmě s přibývajícími lety. Odhadovala jsem ho zhruba na pětatřicátníka až čtyřicátníka, ale působil starším dojmem, možná vinou hlubokých vrásek na čele a vějířků kolem očí, které se

většinou tvoří lidem od smíchu… Ale ne, podle smutku, který z muže přímo čišel, ty jeho vějířky od smíchu rozhodně nebyly. Mezi vlasy na skráních mu svítily stříbrné nitky, zřejmě čerstvé na tak mladé hlavě. Každá z nich byla podle všeho výsledkem nějaké krušné zkušenosti. Přes mírnou nadváhu vypadal jako silný, svalnatý muž. Jako člověk, který hodně fyzicky pracuje, o čemž podle mě svědčily i jeho bytelné boty a velké, větrem ošlehané silné ruce. Rukávy měl nedbale vyhrnuté k loktům, a když snímal vzduchovou hadici ze stojanu, při každém pohybu se mu pod pokožkou rýsovaly žíly. Do práce ale nejel – ne takhle oblečený, ne v téhle košili. Pro něj byly tyhle svršky sváteční.

Když jsem se pak vracela k autu, podrobila jsem ho důkladnému zkoumání.

„Promiňte, ale něco vám upadlo," zavolal na mě.

Zastavila jsem se a ohlédla se. Na asfaltu ležely moje stříbrné hodinky a svítily na slunci. Pitomý hodinky, zamumlala jsem, zvedla je a zkontrolovala, jestli se jim něco nestalo.

„Děkuju vám," usmála jsem se na něj a navlékla si je zpátky na ruku.

„To je v pohodě. Nádherný den, co?"

K povědomým očím přibyl ještě povědomý hlas. Než jsem mu odpověděla, znovu jsem se na něj pátravě zadívala. Člověk, kterého jsem někdy předtím potkala v hospodě, známost na jeden podroušený večer, bývalý milenec, někdejší spolužák, klient, soused nebo kamarád ze školních let? Všechny možnosti se mi honily hlavou. Ale žádná z nich mi nic neříkala. Pokud ten člověk nebyl moje bývalá chvilková známost, docela ráda bych to teď napravila.

„Úžasný," přikývla jsem a oplatila mu úsměv.

Překvapeně zvedl obočí, ale potom ho zase nechal spadnout, když mu došlo, že mu přitakávám na jeho otázku. Ale přestože bych se s ním strašně ráda zdržela trochu déle, a třeba si dokon-

ce domluvila rande, musela jsem vyrazit na schůzku s Jackem Ruttlem, příjemným mužem, kterému jsem slíbila pomoc; s mužem, kvůli němuž jsem jela z Dublinu až do Limericku.

Ach, prosím tě, fešáku od benzinky, kterého jsem tehdy ráno potkala, prosím tě, vzpomeň si na mě, zajímej se o mě, hledej mě, najdi mě.

Ano, já vím. Další paradox. Já a toužit po nějakém muži? Rodiče by na mě byli pyšní.

6

Jack Ruttle se ploužil za kamionem po silnici N69, která vedla ze severní oblasti hrabství Kerry až do jeho bydliště, městečka Foynesu, vzdáleného asi půl hodiny autem od Limericku, správního střediska stejnojmenného hrabství. Bylo pět hodin ráno, když projížděl po jediné trase, která vedla do foyneského přístavu – jediného námořního přístavu v celém hrabství. Upíral pohled na tachometr, hypnotizoval kamion před sebou, aby trochu zrychlil, a svíral volant tak usilovně, až mu klouby na prstech úplně zbělely. Navíc úplně ignoroval doporučení svého zubaře z Tralee, který mu prohlédl chrup pouhý den před tím, a začal skřípal zuby. Kvůli tomuhle vytrvalému zlozvyku se mu odírala sklovina a oslabovaly dásně, takže mu pak celá ústa natékala a bolela. Tváře měl rudé a napuchlé, stejně jako obě unavené oči. U svého přítele v Tralee chtěl původně zůstat až do rána, ale vstal dříve a vydal se na cestu domů ještě za tmy. Spánek se mu v těchto dnech vyhýbal.

„Nejsi třeba ve stresu?“ vyptával se Jacka zubař a přitom mu studoval chrup.

Jack s otevřenými ústy polkl, aby nahlas nezaklel, a potlačil nutkání zakousnout se do lékařova bílého prstu, který cítil v puse. *Stres* nebylo to pravé slovo.

Jeho bratr Donal zmizel v den svých čtyřiadvacátých narozenin, poté co si v Limericku vyrazil ven s kamarády. Pozdě večer si všichni dali v jednom rychlém občerstvení hamburger s hranolky a Donal se pak od kamarádů odtrhl. V podniku bylo

tak našlapáno, že tam člověk docela snadno unikl pozornosti. A čtyři Donalovi přátelé byli tak opilí a natolik pohroužení do hledání nějaké dívčí společnosti, kterou by si odvedli domů, že tomu nevěnovali žádnou pozornost.

Bezpečnostní kamery ho zaznamenaly, jak si v pátek večer ve tři hodiny a osm minut vybírá z bankomatu v O'Connellově ulici třicet eur, a další kamera ho o něco později zachytila, jak klopýtá směrem k nákupnímu středisku Arthur's Quay. Dál už po něm nezůstala žádná stopa. Skoro se zdálo, jako by se nohama odlepil od země a vzlétl k nebi. Jack byl na něco podobného svým způsobem připraven; možná že se to skutečně stalo. Věděl, že by se s bratrovou smrtí nakonec smířil, pokud by existoval aspoň sebemenší důkaz, který by to dosvědčoval.

Nejvíc ho mučila právě ta nejistota. Starosti a obavy mu v noci nedávaly spát a bezvýsledné pátrání policie jeho vleklé útrapy ještě umocňovalo. Jack spojil zubní prohlídku s návštěvou jednoho z Donalových kamarádů, který s jeho bratrem strávil osudný večer. Byl to člověk, jehož by Jack nejradši praštil, ale zároveň objal – stejně jako ostatní lidi, kteří tehdy s bratrem oslavovali. Měl sto chutí pořádně mu vynadat, a současně ho obejmout a pomoci mu zaplašit smutek ze ztráty přítele. Na jednu stranu o setkání s ním nestál, a na druhou by se ho nejradši držel jako klíště pro případ, že by si třeba náhle vybavil nějaké vodítko, které se mu předtím vykouřilo z paměti a po němž všichni tak usilovně pátrali.

Celé noci nespal a probíral se nejrůznějšími mapami, pročítal všemožné zprávy a porovnával spoustu časových údajů a svědeckých výpovědí, zatímco jeho přítelkyně Gloria ležela vedle něj, hruď se jí ve spánku pravidelně zvedala a zase klesala a její tichý dech občas nadzvedl rohy jeho rozložených papírů. V těchto chvílích se Gloriin spící svět prolínal s Jackovým.

Gloria, s níž žil už osm let, všechny noci prospala. Spala hlubokým spánkem po celý rok, kdy Jacka pronásledovaly hrů-

zostrašné noční můry, a v říši snů se pohybovala doposud. Stále doufala v lepší společnou budoucnost.

Usnula i po několika hodinách, které spolu strávili na policejní stanici, hned jak si Jack začal dělat o bratra starosti, protože se mu už čtyři dny neozval. Spala i poté, co policie celý den prohledávala řeku, jestli v ní nenajde Donalovo tělo. Spala i tehdy, co spolu celý den lepili Donalovy fotografie na výkladní skříně, na cedule před supermarkety i na pouliční lampy. Spala i poté, co se dozvěděli, že v jedné uličce ve městě bylo možná nalezeno Donalovo tělo, a spala i poté, co vyšlo najevo, že to není on. Spala i poté, co jim policie po několika měsících pátrání sdělila, že už pro ně nemůže nic udělat. Spala i po pohřbu Jackovy matky, poté co viděla, jak rakev žalem zmožené ženy dosedla do hlíny a ta se tak připojila po dvacetiletém odloučení ke svému manželovi.

Jacka to trápilo, ale věděl, že se Gloriina víčka neklíží kvůli nedostatku zájmu. Věděl to, protože ho držela za ruku, když spolu poprvé seděli na policejní stanici. Stála vedle něj na břehu řeky, když jim do obličeje foukal vítr a bičoval je déšť, a sledovala potápěče, kteří se zjevovali nad temně šedou vodní hladinou a tvářili se mnohem sklíčeněji, než když se nořili dolů, do chladné vodní říše. Pomáhala mu lepit plakáty s Donalovou fotografií do výkladních skříní a na kandelábry. Pevně ho objímala, když se rozplakal, poté co jim policie oznámila, že už končí s pátráním, a stála v první řadě v kostele a čekala na něj, když pomáhal přenášet matčinu rakev před oltář.

Cítila s ním, to je pravda, ale celý rok Gloria v noci spala. Spala během nejdelších hodin Jackova života. Byly to hodiny, kdy na něj všechno doléhalo úplně nejvíc, ale Gloria to s ním neprožívala, protože nemohla. Každou následující noc cítil, jak se jejich světy vzdalují.

Neřekl jí, že ve Zlatých stránkách narazil na tu ženu, Sandy Shorttovou, z agentury, která se zabývá hledáním pohřešova-

ných osob. Neřekl jí, že zavolal na její číslo. Neřekl jí o jejich telefonických rozhovorech, které spolu vedli pozdě večer celý uplynulý týden, ani o naději, kterou mu tato žena vlila do srdce i do hlavy svou rozhodností a vírou.

A neřekl jí, že si na dnešek domluvili schůzku ve vedlejším městě, protože… no, protože spala.

* * *

Jackovi se konečně podařilo ten obrovský kamion předjet, a jak se ve svém dvanáct let starém rezivějícím nissanu blížil k domovu, všiml si, že teď jede po venkovské silnici úplně sám. Uvnitř vozu panovalo ticho. Během posledního roku zjistil, že mu vadí jakékoliv nechtěné zvuky a že puštěná televize nebo rádio ho ruší při hledání odpovědí na otázky, které na něj neustále dotíraly. Jeho mysl horečně pracovala – jako moucha uvězněná v zavařovací sklenici se mu honila hlavou slova, výkřiky, předcházející rozhovory i scénáře nadcházejících debat.

Auto na silnici vrčelo, plechy drnčely, kola rachotila, zapadala do všech výmolů a drncala na všech boulích. Uvnitř však vládlo ticho, v němž se draly ke slovu pouze Jackovy myšlenky. Bylo slunné nedělní červencové ráno, čtvrt na šest, a Jack potřeboval někde zastavit, potřeboval vzduch – jednak aby se pořádně nadýchal, jednak aby si přifoukl podhuštěné přední kolo.

Zastavil u opuštěné benzinové pumpy, kde měli takhle brzy ráno ještě zavřeno, a zaparkoval vedle stojanu na huštění pneumatik. Na chvilku se zaposlouchal do zpěvu ptáků, který mu vytlačil z hlavy chmurné myšlenky, vyhrnul si rukávy a protáhl si svaly, ztuhlé po dlouhém sezení za volantem. Moucha v zavařovací sklenici se na okamžik uklidnila.

Vtom k benzince přijelo nějaké auto a zaparkovalo o kus dál. Zdejší kraj byl tak řídce osídlený, že poznal neznámé auto

na hony daleko. Tohle mělo navíc dublinskou značku. Z otlučeného autíčka se vysunuly nohy v šedých teplákách a hned za nimi pak celé dlouhé tělo. Jack násilím odvrátil pohled stranou, nicméně koutkem oka sledoval černovlasou ženu s kudrnatou hřívou, jak rázuje k automatu na kávu umístěnému vedle zavřených dveří do garáží. Nešlo mu do hlavy, jak se takhle vysoké stvoření dokáže vměstnat do tak malého auta. Všiml si, že jí něco vypadlo z ruky, a slyšel, jak to cinklo o zem.

„Promiňte, ale něco jste ztratila," zavolal na ni.

Nechápavě se ohlédla a vrátila se k místu, kde se cosi třpytilo na zemi.

„Děkuju vám," usmála se na něj a navlékla si na zápěstí nějaký náramek nebo hodinky.

„To je v pohodě. Nádherný den, co?" Jack se pokusil o úsměv a přitom ucítil, jak mu oteklým obličejem projela ještě větší vlna bolesti.

Ve světle slunečních paprsků, které na ženu dopadaly skrz koruny vysokých stromů, připomínaly její jiskrné zelené oči dva třpytící se smaragdy. Lesklé černé kudrny jí rozpustile lemovaly obličej s bělostnou pletí, přičemž některé jeho části odhalovaly, jiné schovávaly. Změřila si ho zkoumavým pohledem od hlavy až k patě, jako by studovala každý čtvereční centimetr jeho postavy, a nakonec zvedla obočí. „Úžasný," odpověděla a úsměv mu oplatila. Potom žena, její kudrnaté vlasy, polystyrenový kelímek s kávou, nohy a všechno ostatní zmizelo v malém autíčku jako motýl v masožravých „čelistech" mucholapky podivné.

Jack pak sledoval Fiestu, jak mizí v dálce. Litoval, že tu nezůstala, a znovu si uvědomil, jak se jeho vztah s Glorií, nebo možná jeho vztah k ní, mění. Jenomže teď neměl čas o tom přemýšlet. Vrátil se tedy k autu a prolistoval si poznámky, aby se připravil na schůzku se Sandy Shorttovou, kterou si domluvil na dnešní dopoledne.

Jack nebyl nábožensky založený člověk a do kostela nezašel už víc než dvacet let. Během posledních dvanácti měsíců se modlil třikrát. Poprvé za to, aby policisté při prohledávání řeky nenašli Donalovo tělo, podruhé za to, aby ten člověk, jehož mrtvola byla objevena v uličce ve městě, nebyl jeho bratr, a potřetí za matku – aby přežila už druhou mozkovou příhodu během šesti let. Dvě z jeho modliteb byly vyslyšeny.

Dnes se pomodlil počtvrté. Pomodlil se za to, aby mu Sandy Shorttová bratra přivedla a pomohla mu najít kýženou odpověď na otázky, které se mu honily hlavou.

7

Když Jack dojel domů, lampa nad hlavním vchodem ještě zářila. Kvůli Donalovi ji schválně nechával svítit celou noc jako maják, který by mu ukazoval cestu domů. Teď už byl jasný den, takže ji zhasl a po špičkách vešel do domku, aby nevzbudil Glorii, která si v neděli ráno ráda přispala. Prohrábl se obsahem koše na špinavé prádlo, vytáhl z něj nejméně pomačkaný kus, jaký se mu podařilo najít, a převlékl se z jedné kostkované košile do jiné. Neumyl se, protože nechtěl pouštět v koupelně sprchu a zapínat elektrický stropní větrák, aby Glorii neprobudil. Dokonce ani nespláchl vodu na toaletě, protože nechtěl dělat hluk. Sice si říkal, že důvodem jeho opatrného chování je ohleduplnost, ale přesto si musel nechtěně přiznat, že to tak docela není pravda. Plánovanou schůzku se Sandy Shorttovou totiž před Glorií a zbytkem rodiny záměrně zatajil.

Mohla jim všem pomoct, mohla pomoct i jemu. V duchu se už totiž všichni začali posouvat kupředu. Po obrovském rozrušení, duševním strádání a ztrátě ne jednoho, ale hned dvou jejích členů v jediném roce se všichni snažili, seč mohli, vrátit své životy do normálu. Jack je chápal. Dospěli do stadia, kdy už si v práci nemohli brát další volno, kdy jejich okolí přešlo od soucitných úsměvů k normálním pozdravům a kdy se jejich rozhovory se sousedy vrátily k běžným tématům. Jen si to představte, lidé s nimi zase hovořili o každodenních záležitostech, už se jich na nic nevyptávali a neudíleli jim rady. Na rohožce před hlavními dveřmi jim už nepřistávaly pohlednice se slovy

útěchy. Lidé z okolí se téměř vrátili ke svým vlastním životům a zaměstnavatelé, kteří jim předtím ochotně vycházeli vstříc při posouvání pracovní doby, se už zase řídili pravidly byznysu. Jack se s tím však nedokázal smířit a k někdejšímu způsobu života se bez Donala vrátit neuměl.

Upřímně řečeno, za Jackovou neschopností připojit se k ostatním členům rodiny a po zbytek života se statečně smiřovat s osudem netkvěla ani tak sama ztráta milovaného bratra. Samozřejmě se mu po něm nesmírně stýskalo, ale nakonec by svůj žal dokázal překonat, podobně jako musel oželet ztrátu své matky. Hlavní problém spočíval v záhadných okolnostech, které provázely bratrovo zmizení. Po všech nezodpovězených otázkách zůstaly v jeho mysli otazníky, které připomínaly mžitky, jež člověku naskočí před očima, poté co ho někdo vyfotografuje s bleskem.

Zavřel za sebou dveře přecpaného domku s jedinou ložnicí, ve kterém žil s Glorií pět let. Celý svůj pracovní život Jack strávil – stejně jako jeho otec – v překladišti foyneského přístavu.

Ke schůzce se Sandy Shorttovou zvolil městečko Glin, vzdálené třináct kilometrů západně od přístavu Foynes, protože v něm nebydlel žádný z jeho příbuzných. V devět hodin ráno, třicet minut před dohodnutou dobou, se posadil do malé kavárny. Sandy mu do telefonu řekla, že vždycky chodí dříve, a Jack – nervózní a natěšený – se už nemohl dočkat, až se pustí do uskutečňování svého nejnovějšího záměru. Čím víc času budou mít k dispozici, tím lépe. Objednal si kávu a zíral na poslední Donalovu fotografii, která ležela před ním na stole. Uveřejnily ji už skoro všechny noviny v Irsku a během celého uplynulého roku ji lidé vídali na plakátech a ve výkladních skříních obchodů. V pozadí za bratrem stál umělý vánoční stromeček, který matka každoročně vztyčovala v obývacím pokoji. Na lesklé ozdoby dopadlo při fotografování světlo z blesku, takže se krásně třpytily. Donal vysílal k Jackovi rošťácký úsměv, jako

kdyby ho popichoval, vyzýval ho k pátrání. Donal si jako dítě nesmírně rád hrával na schovávanou. Klidně se někde ukrýval i několik hodin, pokud to znamenalo, že vyhraje. Všichni už ztráceli nervy a nahlas vykřikovali, že je vítěz, jen aby už konečně vylezl s pyšným, rozzářeným úsměvem ze svého úkrytu. Nynější pátrání bylo to nejdelší, jaké Jack až dosud podnikl, a přál si jen jediné – aby jeho bratr vyšel s tím typickým hrdým úsměvem z místa, kde se celou dobu skrýval, a tím celou hru ukončil.

Donalovy modré oči – jediný společný rys obou bratrů – na něj teď upíraly rozzářený pohled a Jack měl pocit, jako by na něj měly každou chvíli zamrkat. Díval se na fotografii dlouze a pozorně, ale i když se snažil sebevíc, život jí vdechnout nedokázal. Nemohl do ní sáhnout rukou a bratra z ní vytáhnout; necítil vodu po holení, kterou Donal používal, když se chtěl hodit do gala; nemohl mu jako dříve hrábnout rukou do vlasů a pocuchat mu účes; neslyšel ho, jak volá na matku a přitom jí doma s něčím pomáhá. I po roce si pamatoval bratrovu vůni i všechno ostatní, ale na rozdíl od ostatních členů rodiny mu tyto vzpomínky nestačily.

Ten snímek pořídili o předloňských Vánocích, půl roku před Donalovým zmizením. Bratr byl poslední ze šesti sourozenců, který dosud bydlel u matky. Jack k nim zacházel zhruba jednou týdně a při té příležitosti vedl s bratrem jenom stručné rozhovory, ne delší než pár minut. Tehdy o Vánocích se však Jackovi naskytla poslední příležitost promluvit si s ním pěkně od srdce. Donal mu jako obvykle daroval ponožky a Jack jemu zase sadu kapesníků, které dostal k minulým Vánocům od nejstarší sestry. Oba se pak nad těmi dárky, které svědčily o oboustranném nedostatku pozornosti, rozesmáli.

Donal tehdy působil jako nabitý novou energií, šťastný, že dostal místo technika počítačové sítě. Pracoval v té firmě už od září, po promoci na univerzitě v Limericku, což byla sláva,

při níž se jejich matka tak dmula pýchou nad svým dítětem, že málem spadla ze židle. Donal působil sebejistě, tvrdil, že ho ta práce nesmírně těší, a Jack se mohl na vlastní oči přesvědčit, jak jeho mladší bratr, poté co za sebou zanechal studentská léta, dospěl a dozrál.

Nikdy k sobě neměli moc blízko. V rodině se šesti potomky byl Donal dítě, jehož narození všechny překvapilo. Nejvíc ze všech matku, které bylo sedmačtyřicet let, když zjistila, že je těhotná. Pro Jacka, který byl o dvanáct let starší než Donal, to znamenalo, že když odešel z domu, bylo jeho nejmladšímu bratrovi šest. Nepoznal utajené stránky jeho povahy, protože ty může odhalit jenom společné soužití. Celých osmnáct let se k obě chovali jako bratři, ale ne jako přátelé.

Jacka mnohokrát napadlo, jestli by dokázal přijít na kloub jeho záhadnému zmizení, kdyby ho znal lépe. Kdyby se třeba víc snažil svého malého bratříčka poznat, kdyby s ním místo povrchních rozhovorů vedl vážnější debaty, kdyby s ním tehdy večer mohl vyrazit na oslavu jeho narozenin on. Možná že by ho nenechal odejít z toho podniku rychlého občerstvení, anebo by odešel ven s ním a společně by odjeli taxíkem.

Nebo by se Jack ocitl na tomtéž místě, kde se teď nachází Donal. Ať už je to kdekoliv.

8

Jack dopil třetí šálek kávy a zadíval se na hodinky.

Čtvrt na jedenáct.

Sandy Shorttová měla zpoždění. Nohama nervózně podupával pod stolem, prsty levé ruky bubnoval na desce stolu a pravou přivolal číšníka, aby mu přinesl další kávu. Neklesal na duchu. Přijde. Věděl, že Sandy Shorttová určitě dorazí.

* * *

V jedenáct hodin dopoledne se jí už popáté snažil dovolat na mobil. Telefon vyzváněl a vyzváněl a nakonec se z něj ozvalo: „Zdravím vás, tady je Sandy Shorttová. Bohužel teď nejsem k dispozici. Zanechte mi zprávu a já vám při nejbližší příležitosti zavolám." Píp.

Jack zamáčkl tlačítko.

* * *

V půl dvanácté už měla zpoždění dvě hodiny a Jack si znovu přehrál zprávu, kterou mu Sandy nechala předcházející večer v hlasové schránce.

„Zdravím vás, Jacku, tady je Sandy Shorttová. Volám, abych vám potvrdila tu zítřejší schůzku v Glinu. Kavárna u Kitty, půl desáté dopoledne. Vyjíždím už dnes večer." Vtom jí hlas změkl. „Jak víte, vůbec nespím," zasmála se, „takže tam budu brzy

ráno. Po těch našich telefonických rozhovorech se těším, že vás konečně poznám osobně. A, Jacku," pokračovala, ale potom se na okamžik zarazila, „slibuju vám, že se vynasnažím ze všech sil, abych vám pomohla. Pátrání po Donalovi nevzdáme."

* * *

V poledne si Jack přehrál hlasovou zprávu znovu.

* * *

V jednu hodinu, po bezpočtu šálků kávy Jack přestal poklepávat prsty na desce stolu a místo toho sevřel ruku v pěst a podepřel si jí bradu. Čtyři hodiny jenom seděl, nervózně čekal, sledoval hodiny a neuvolnil místo u stolu skupince lidí, kteří tu hodlali udělat větší útratu než on, a celou tuto dobu cítil v zádech soustředěný pohled majitelky kavárny. Židličky u okolních stolů se obsazovaly a zase uvolňovaly a při každém zacinkání zvonku nade dveřmi Jack kvapně otočil hlavu. Nevěděl, jak Sandy Shorttová vypadá; řekla mu jen to, že ji nepřehlédne. Netušil, co může očekávat, ale vždycky když zazvonil zvonek, hlava i srdce mu poskočily v naději, že se konečně dočkal. Hned vzápětí se mu však zase vrátily na místo, jakmile ho nový příchozí jenom přeletěl lhostejným pohledem a zadíval se jinam.

* * *

V půl třetí zvonek opět zacinkal.

Po pěti hodinách a třiceti minutách se před Jackem otevřely dveře a zase se za ním zavřely.

9

Téměř dva dny jsem strávila v lesnaté krajině, pobíhala křížem krážem ve snaze zmapovat veškerý svůj dosavadní pohyb v těchto končinách a zjistit, jak jsem se sem vlastně dostala. Běhala jsem různou rychlostí nahoru a dolů po úbočí kopce a přitom se snažila upamatovat, jakým tempem jsem tehdy utíkala, jakou písničku jsem poslouchala, na co jsem při tom myslela a kde přesně mi poprvé došlo, že jsem se ocitla v úplně jiném prostoru. Jako kdyby některá z těchto věcí sehrála v posledních událostech nějakou úlohu. Přecházela jsem tam a sem, sem a tam, hledala místo, kterým jsem sem vstoupila, a – což bylo ještě důležitější – východ ven. Chtěla jsem se nějak zaměstnat. Nemínila jsem skončit jako ty osobní předměty, které tady všude ležely poházené; nemínila jsem skončit jako ty náušnice na šroubek, které se třpytily ve vysoké trávě.

Člověk, který dospěje k názoru, že zmizel ze světa, musí působit jako šílenec, to si jasně uvědomuju, jenomže já jsem k tomuhle závěru nedospěla hned, to mi věřte. Několik prvních hodin jsem byla zmatená a zoufalá, ale jednu věc jsem věděla jistě – muselo se mi přihodit něco daleko neobyčejnějšího než pouze to, že jsem odbočila po špatné cestě, protože z prostého geografického hlediska přede mnou prostě nemohl během několika vteřin vyrůst ze země vysoký kopec a kolem vyrašit stromy, z nichž některé se v Irsku vůbec nevyskytovaly, stejně jako nemohlo náhle vyschnout a zmizet nálevkovité ústí řeky

Shannony, dlouhé přes sto kilometrů. Prostě mi bylo jasné, že jsem někde jinde.

Přirozeně mě napadlo, že se mi to třeba jenom zdá, že jsem upadla, praštila se do hlavy a teď jsem v kómatu, nebo dokonce mrtvá. Uvažovala jsem, jestli ten nezvyklý ráz krajiny neznamená, že jsem se ocitla na konci světa, a pochybovala jsem, zda jsou mé zeměpisné znalosti, pokud jde o západní Limerick, skutečně spolehlivé. Naprosto vážně jsem se zabývala myšlenkou, že jsem přišla o rozum. Tahle možnost se na mém seznamu možných vysvětlení dané situace ocitla na prvním místě.

Jenomže vždycky když jsem se během těch dní posadila uprostřed nejúchvatnější krajiny, jakou jsem v životě viděla, a začala rozumně uvažovat, uvědomila jsem si, že jsem mimo veškerou pochybnost živá, konec světa nenastal, nejsem obětí davového šílenství a nepatřím k obyvatelům mokré čtvrti. Došlo mi, že neustálé hledání únikové cesty z tohoto prostředí mi zatemňuje mozek a já si kvůli tomu nedokážu srovnat v hlavě, kde vlastně jsem. Nemohla jsem si už dál namlouvat, že cestu ven najdu pouhým pobíháním do kopce a z kopce a budu v sobě umlčovat rozumný vnitřní hlas. Jsem logicky uvažující člověk, takže jsem zavrhla nejrůznější krkolomná vysvětlení a dospěla k tomu nejlogičtějšímu – jsem živá a zdravá, ale ztracená. Všechno je přesně takové, jak se zdá, i když to působí šíleně.

Druhý den, právě když se začínalo stmívat, jsem se rozhodla toto záhadné místo prozkoumat důkladněji a pustit se hlouběji mezi borovice. Pod sportovními botami mi praskaly větvičky, půda byla měkká a pružná, pokrytá vrstvou spadaného, nyní tlejícího listí, stromové kůry, jehličí a sametově hebkého mechu. Nad mou hlavou se v korunách stromů vznášel mlžný opar jako nadýchaná vata. Štíhlé kmeny se tyčily k obloze jako dřevěné pastelky, které se chystají vybarvit celou oblohu. Během dne ji pomalovaly jasnou modří, vyšrafovaly na ní nadýchané mráčky a dodaly jí jemný oranžový nádech, ale teď večer jejich špičky

sežehnuté sluncem přebarvovaly nebe na tmavo. Zářily na něm tisíce hvězd, které spojovalo společné tajemství neznámého světa, a všechny na mne poblikávaly.

Procházela jsem po úbočí kopce, sama a ve tmě, a měla jsem se asi bát. Místo toho jsem se cítila v bezpečí, obklopená ptačím zpěvem, omámená sladkou vůní mechu a borovic a přikrytá mlžným oparem, který působil dojmem, jako kdyby v sobě skrýval nějaké kouzlo.

Už předtím jsem se ocitla v mnoha neobvyklých situacích – nebezpečných a přímo prapodivných. Při své práci jsem sledovala nejrůznější stopy a vydávala se všemi možnými směry a nikdy jsem se nenechala ovládnout strachem a neodbočila z vytyčené trasy, která mě mohla zavést k hledané osobě. Nebála jsem se obrátit každý kámen, který mi ležel v cestě, nebo ho bez dlouhého rozpakování odhodit stranou. Pohřešovaní lidé se totiž obvykle ztrácejí za zlověstných okolností, o nichž si většina lidí nepřeje nic vědět. Oproti mým předcházejícím zkušenostem s pronikáním do kriminálního podsvětí mi tento nový výzkumný úkol skutečně připadal jako procházka růžovým sadem. Ano, na hledání zpáteční cesty do svého někdejšího života jsem pohlížela jako na výzkumný úkol.

Vtom jsem přímo před sebou uslyšela šepot a okamžitě jsem zůstala stát. Už dlouho jsem se nesetkala s žádnou živou bytostí a neměla jsem tušení, zda se tito lidé budou chovat přátelsky. Mihotavé světlo ohně vrhalo stíny na okolní stromy, a když jsem udělala pár kroků dopředu, spatřila jsem před sebou paseku. Stromy ustoupily rozlehlé kruhové mýtině, uprostřed níž sedělo pět lidí; smáli se, žertovali a zpívali za doprovodu hudby. Stála jsem na místě, ukrytá ve stínu rozložitých jehličnanů a nerozhodná jako můra vábená světlem ve tmě. Když mi k uším dolehl výrazný irský přízvuk, na okamžik mě napadlo, jestli jsem se nezmýlila ve svých úvahách, že jsem se ocitla mimo Irsko a byla vytržena ze svého dosavadního

života. V těch několika vteřinách jsem zapochybovala úplně o všem.

Pod nohou se mi zlomila suchá větev a její hlasité prasknutí se rozlehlo po celém lese. Hudba okamžitě přestala hrát a hlasy se ztišily.

„Někdo tam je," zašeptal ženský hlas.

Všechny hlavy se otočily ke mně.

„Hej vy tam, zdravíme vás!" bodře zvolal jeden z mužů. „Pojďte sem, přisedněte si k nám! Právě jsme si chtěli zazpívat písničku ‚Moje malé světýlko'." Skupinka se zachichotala.

Muž, který dosud seděl na kmeni vyvráceného stromu, vstal, popošel ke mně a rozevřel náruč, jako by mě chtěl na uvítanou obejmout. Byl úplně plešatý, s výjimkou asi čtyř pramínků dlouhých vlasů, které byly určené k přečesání lysiny z jedné strany na druhou, ale teď mu visely dolů jako vařené špagety. Měl ale přátelský obličej, který připomínal měsíc v úplňku, takže jsem vystoupila ze stínu. Jakmile jsem vystoupila ze tmy, ucítila jsem na tváři teplo sálající od ohně.

„Je to žena," ozval se znovu ženský šepot.

Nevěděla jsem, co říct, a muž, který mi vyšel vstříc, se teď nejistě otočil k dalším členům skupinky.

„Možná že nemluví anglicky," znovu zašeptal ženský hlas.

„Oh." Muž se ke mně znovu otočil a zeptal se mě se silným irským přízvukem: „Mluuu-víííí-teee ang-lííic-kyyy?"

Ve skupince zašumělo. „V Oxfordském slovníku angličtiny bys to takhle nenašel, Bernarde."

Usmála jsem se a přikývla. Skupinka se ztišila a měřila si mě pátravými pohledy. Bylo mi jasné, co si všichni myslí. Je vysoká.

„No ne, to je paráda." Muž splácl ruce a přiložil si je k hrudi. Po obličeji se mu rozlil ještě vstřícnější úsměv. „Odkud jste?"

Nevěděla jsem, jestli mám odpovědět, že ze Země, z Irska nebo z Leitrimu. Nakonec jsem poslechla vnitřní hlas a vyhrkla

jsem jenom: „Z Irska." Bylo to po pár dnech první slovo, které jsem ze sebe vypravila.

„Výborně!" Rozzářený úsměv bodrého chlapíka byl tak nakažlivý, že jsem mu ho musela oplatit. „To je mi ale náhodička! Pojďte prosím, připojte se k nám." Zamířil se mnou ke skupince a přitom nadšeně hopsal vedle mě.

„Jmenuju se Bernard," představil se mi rozjařeně, s výrazem kočky Šklíby z *Alenky v říši divů*. „A srdečně vás vítáme v našem kroužku, který je shodou okolností také irský. Jsme tady v naprosté menšině," svraštil obočí. „Ale jak se zdá, náš počet se zvyšuje. Promiňte, kdepak jsem jenom zapomněl slušné vychování?" Tváře mu zrudly.

„Tamhle pod tou ponožkou."

Otočila jsem se za hlasem, který měl na svědomí vtipnou poznámku, a spatřila jsem krásnou, asi padesátiletou ženu s hladce sčesanými stříbrnými vlasy a se šeříkově fialovým vlněným šálem ovinutým kolem ramen. Upírala nepřítomný pohled do středu ohniště a v tmavých očích se jí odrážely tančící plamínky. Svou poznámku pronesla úplně automaticky, bezmyšlenkovitě.

„S kým mám tu čest?" zeptal se Bernard, který doslova hořel vzrušením, a natáhl krk, aby si mě mohl pořádně prohlédnout.

„Jmenuju se Sandy," odpověděla jsem. „Sandy Shorttová."

„Výborně!" zajásal. Když stiskl pravici, kterou jsem mu podala, tváře mu opět zčervenaly. „Moc mě těší, že vás poznávám. Dovolte mi, abych vám představil ostatní členy naší party, jak se říká."

„Jak říká kdo?" ozvala se žena podrážděně.

„Tohle je Helena. Ráda si povídá. Vždycky má co říct, nemám pravdu, Heleno?" Bernard se na ni zadíval a čekal na odpověď.

Žena stiskla rty a vrásky kolem úst se jí prohloubily.

„Ach." Bernard si přejel rukou po čele a otočil se, aby mi představil ženu jménem Joan, pak Dereka, dlouhovlasého hippíka s kytarou, a Marcuse, který tiše seděl na protější straně ohniště.

Bleskově jsem je zhodnotila – všichni byli zhruba stejně staří a podle všeho spolu vycházeli naprosto nenuceně. Ani Heleniny sarkastické poznámky je nijak nevyváděly z konceptu.

„Co kdybyste se u nás posadila? Přinesu vám ně–"

„Kde to jsme?" skočila jsem mu do řeči, protože jsem už nedokázala déle snášet jeho nemotorné laskavosti.

Veškerý hovor u ohně náhle utichl. Dokonce i Helena zvedla hlavu a zadívala se na mě. Přejela mě pátravým pohledem od hlavy až k patě a já měla pocit, jako kdyby ze mě vytahovala duši. Derek přestal brnkat na kytaru, Marcus se pousmál a odvrátil oči stranou a Joan s Bernardem na mě vytřeštili oči, které připomínaly dětská, strachem vykulená kukadla. Ticho přerušoval jen praskot větví stravovaných plameny v ohništi, z něhož občas vylétaly k černé obloze řeřavé kousíčky dřeva. Sovy houkaly a v dálce praskaly větve pod nohama nějakých vzdálených tuláků.

Kolem ohně zavládlo hrobové ticho.

„Chce někdo tomu děvčeti odpovědět?" Helena se rozhlédla kolem dokola a v obličeji se jí objevil pobavený výraz. Nikdo se neozval.

„No, když se k tomu nikdo nemá…" Přitáhla si pevněji k tělu šál přehozený přes ramena a uchopila na prsou jeho okraje. „Povím vám, jak to vidím já."

V hloučku se ozvalo reptání, ale já jsem se chtěla dozvědět právě Helenin názor.

„Povězte mi to, Heleno," skočila jsem jí do řeči.

„Radši to po ní nechtějte, dejte na mě," vybuchl Bernard a dvojitá brada se mu zahoupala.

Helena vzdorovitě zvedla stříbrnou hlavu, probodla mě pronikavým pohledem a černé oči jí ve tmě zasvítily. Zkřivila ústa ke straně. „Jsme mrtví."

Dvě slova vyřčená chladným, věcným, břitkým tónem.

„Heleďte, heleďte, neberte ji vážně," vložil se do hovoru zno-

vu Bernard tím nejrozezlenějším tónem, jakého byl podle všeho schopen.

„Heleno, tohle jsme už řešili," připojila se k němu Joan. „Takhle bys Sandy děsit neměla."

„Nepřipadá mi vyděšená," namítla Helena, stále s tím podivně pobaveným výrazem, aniž hnula brvou.

„No," promluvil konečně Marcus, který zatím – od mého příchodu ke skupince – nepronesl ani slovo. „Možná na tom něco je. Třeba jsme skutečně mrtví."

Bernard a Joan zaúpěli, ale Derek znovu začal jemně brnkat na kytaru a k tomu si tiše pobrukoval: „Jsme mrtví, třeba jsme skutečně mrtví."

Bernard rozhořčeně sykl, nalil z porcelánové konvice do šálku čaj a podal mi ho i s podšálkem. Uprostřed lesa. Neubránila jsem se úsměvu.

„Pokud jsme mrtví, tak kde jsou moji rodiče, Heleno?" obořila se na ženu Joan, vysypala na porcelánový talířek balíček sušenek a přistrčila ho přede mne. „Kde jsou všichni ostatní mrtví?"

„V pekle," odpověděla Helena monotónně.

Marcus se usmál a odvrátil obličej stranou, aby si Joan nevšimla jeho výrazu.

„A z čeho usuzuješ, že my jsme v nebi? Proč si myslíš, že právě *ty* by ses měla dostat do nebe?" rozmrzele poznamenala Joan, namočila si sušenku do čaje a vytáhla ji právě včas, aby jí rozmočený konec zase neupadl do šálku.

Derek dál brnkal na kytaru a chraplavě si pobrukoval: „Neprošel jsem zlatou bránou ani mě nesežehly nenávistné plameny."

„No tak, nech toho," okřikla ho Joan.

„Nech toho," zanotoval Derek.

„Už to nevydržím."

„Už to nevydržím, odveďte mě někdo ke dveřím…"

„Já tě tam odvedu," pohrozila mu Helena, ale tentokrát její hlas nezněl příliš přesvědčivě.

Derek si dál pobrnkával a ostatní zmlkli, jako by hloubali nad posledními slovy jeho improvizované písně.

„Malé June, dceři Pauline O'Connorové, bylo pouhých deset let, když umřela, Heleno," prolomil mlčení Bernard. „Takový andílek by se určitě dostal do nebe, ale není tady, takže vidíš, k čemu je ta tvoje teorie." Zvedl hlavu a Joan souhlasně přikývla. „Nejsme mrtví."

„Promiňte, ale tady je to mládeži nepřístupné," poznamenala Helena znuděným hlasem. „U té brány stojí svatý Petr se založenýma rukama a náušnicí v jednom boltci a přijímá pokyny od Pána Boha."

„Takhle bys neměla mluvit, Heleno," obořila se na stříbrovlasou ženu Joan.

„Nemůžu dovnitř, nemůžu ven, jsi, svatý Petře, spokojen?" prozpěvoval si dál Derek chraptivě. Vtom se zarazil a konečně také promluvil: „Tohle rozhodně není nebe. Není tu Elvis."

„Aha, takže je to jasné," vzdychla Helena a obrátila oči v sloup.

„Vždyť tady máme svého vlastního Elvise, ne?" zakřenil se Bernard, a obrátil tak list. „Sandy, víte, že Derek hrál a zpíval s kapelou?"

„Jak by to mohla vědět, Bernarde?" vybuchla Helena podrážděně. Bernard dělal, jako by ji neslyšel. „Derek Cummings," prohlásil teatrálně, „největší hvězda od svatého Kevina v šedesátých letech."

Všichni se rozřehtali.

Mě polil studený pot.

„Jak jste si to říkali, Dereku? Už se mi to vypařilo z hlavy," zasmála se Joan.

„Zázrační kluci, Joan, Zázrační kluci," odpověděl Derek s nostalgickým úsměvem.

„Pamatujete si ty páteční taneční zábavy?" vložil se do hovoru zase Bernard. „Derek na pódiu hraje rokenrol a tak při tom vrtí

pánví, že z toho otce Martina málem ranila mrtvice." Všichni se znovu rozesmáli.

„Poslyšte, jak se ten podnik s tanečním sálem jmenoval?" uvažovala Joan nahlas.

„Oh, sakra…" Bernard zavřel oči a horečně vzpomínal.

Derek přestal brnkat a usilovně přemýšlel.

Helena ze mě nespouštěla oči a čekala, jak se ke všemu postavím. „Je vám zima, Sandy?" Její hlas ke mně přicházel z ohromné dálky.

Finbar's Hall – ten název se mi vybavil úplně automaticky. V pátek večer všichni s oblibou chodili do podniku jménem Finbar's Hall.

„Finbar's Hall," vzpomněl si nakonec Marcus.

„Ano, to je ono." Všichni si ulehčeně oddechli a Derek znovu hrábl do strun.

Po celém těle mi naskákala husí kůže. Roztřásla jsem se.

Rozhlédla jsem se kolem dokola a zadívala se všem členům skupinky do obličeje. Hleděla jsem jim do očí, studovala povědomé rysy jejich tváří a vybavovala si událost, o které jsem se dozvěděla ještě jako malé děvče. Všechno jsem před sebou viděla stejně jasně a zřetelně jako tehdy, když jsem seděla u počítače a narazila na ten příběh v archivu, který jsem studovala při zpracovávání jednoho školního výzkumného úkolu. Okamžitě mě zaujal, takže jsem se snažila dozvědět co nejvíc a zjistila si všechny dostupné informace. Viděla jsem před sebou mladé tváře dospívajících studentů, které se na mě usmívaly z titulní stránky novin. Teď jsem tytéž tváře viděla kolem sebe.

Derek Cummings, Joan Hatchardová, Bernard Lynch, Marcus Flynn, Helena Dickensová. Pět studentů z Internátní školy svatého Kevina. V šedesátých letech zmizeli během školního tábornického výletu a nikdy se nenašli. Ale teď byli tady, starší, moudřejší, zbavení někdejší mladické nevinnosti.

Já jsem je našla.

10

Když mi bylo čtrnáct, rodiče mě přemluvili, abych v pondělí po vyučování docházela na konzultace k psychiatrovi. Nemuseli mě nijak zvlášť přesvědčovat. Jakmile mi řekli, že se ho můžu zeptat na všechno, co mě zajímá, a že mi tenhle člověk poskytne nanejvýš kvalifikované odpovědi, sama jsem se do těch sezení hrnula.

Měli pocit, že jako rodiče selhali a zklamali mě. Viděla jsem to na nich, mohla jsem to vyčíst z jejich výrazu, kdykoliv si mě posadili ke kuchyňskému stolu, postavili přede mě hrnek mléka, k němu položili talířek se sušenkami a jako obvykle zapnuli pračku, aby rozptýlili mou pozornost. Mamka pevně svírala v rukou srolovaný papírový kapesník, jako kdyby si s ním předtím setřela všechny slzy, které až dosud vyplakala. Právě tohle bylo pro moje rodiče typické. Za žádnou cenu mi nechtěli dát najevo sebemenší slabost, ale zapomínali likvidovat její důkazy. Neviděla jsem mamčiny slzy, ale viděla jsem ten kapesník. Neslyšela jsem taťku, že by si někdy spílal kvůli tomu, že mi nedokáže pomoct, ale viděla jsem mu to na očích.

„Je všechno v pořádku?“ Přeletěla jsem od jedné rozhodné tváře ke druhé. Takhle sebejistě a odhodlaně se lidé dokážou tvářit jedině při jediné příležitosti – když se přihodí něco zlého. „Stalo se něco?“

Taťka se usmál. „Ne, zlatíčko, nedělej si starosti, nestalo se vůbec nic.“

Mamka zvedla obočí a já jsem okamžitě poznala, že si myslí

něco jiného. Poznala jsem, že si něco jiného myslí i taťka, ale nahlas nic neřekl. Na jejich rozhodnutí poslat mě k odborníkovi nebylo nic špatného, jenomže já jsem věděla, že by mi nejradši pomohli sami. Přáli si, aby mi jejich odpovědi stačily. Tajně jsem vyslechla jejich nekonečné debaty, při nichž se snažili najít ty nejlepší metody, které by jim pomohly poradit si s mým chováním. Pomáhali mi podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Mrzelo mě, že jsou sami ze sebe zklamaní, a vyčítala jsem si, že je to moje vina, protože se tak cítili kvůli mně.

„Víš, jak nám neustále kladeš spoustu nejrůznějších otázek, zlatíčko?" pustil se taťka do vysvětlování.

Přikývla jsem.

„Takže jsme se s maminkou –" Zvedl hlavu a vyslal k mamce úpěnlivý pohled, jako by ji žádal o podporu. „Prostě jsme ti s maminkou našli člověka, se kterým si budeš moct o tom všem popovídat."

„Ten člověk, kterého jste našli, mi bude umět odpovědět na všechny moje otázky?"

„Doufám, zlatíčko," odpověděla mamka. „Doufám, že když si s ním promluvíš, žádné otázky tě už trápit nebudou. O všech věcech, které se ti honí hlavou, ví daleko víc než my."

Nadešla chvíle, abych se zapojila do soutěžního kvízu. Připravit, pozor, teď.

„Kdo to je?"

„Pan Burton." Taťka.

„Jak se jmenuje křestním jménem?"

„Gregory." Mamka.

„Kde pracuje?"

„Ve škole." Mamka.

„Kdy k němu budu chodit?"

„Vždycky v pondělí po vyučování. Na hodinu." Mamka. Ta projevila větší pohotovost než taťka. Byla na podobné debaty zvyklá. Jenomže tatínek v té době musel chodit do práce.

„Je to psychiatr, viďte?“ Nikdy mi nelhali.

„Ano, zlatíčko.“

Mám pocit, že právě tehdy jsem v jejich očích začala vídat svůj obraz. Z té doby také pramení moje nechuť pobývat s nimi v jednom domě, v jedné místnosti.

* * *

Pracovna pana Burtona nebyla o nic prostornější než skříň ve zdi; jenom tak velká, aby se do ní vešla dvě křesla. Vybrala jsem si to s tmavými dřevěnými opěradly, potažené špinavým olivově zeleným sametem, které stálo naproti podobnému kousku s hnědým sametovým polstrováním posetým skvrnami. Obě vypadala, že pocházejí ze čtyřicátých let a od té doby je z toho kamrlíku nikdo nevytáhl ven ani nevyčistil. Na zadní stěně bylo okno, ale tak vysoko, že jsem z něj neviděla nic jiného než oblohu. Když jsem k panu Burtonovi přišla poprvé, byla jasně modrá. Občas po ní proplul mráček, vyplnil celé okno svou bílou barvou a potom se zase ztratil.

Na stěnách visely plakáty a fotografie rozzářeně vypadajících školáků, kteří oznamovali prázdné špeluňce, že řekli ne drogám, že jsou proti šikaně, že zvládli strach ze zkoušek, že svedli vítězný boj s poruchami zažívání, že překonali smutek nebo že jsou natolik chytří, aby nemuseli řešit problémy s nechtěným těhotenstvím, protože neprovozují sex, nicméně pro případ, že by se přece jenom neovládli, byl tu k vidění další plakát, na kterém tatáž dívka a tentýž mládenec tvrdili, že používají kondom. Samí svatí, jen svatozář jim chyběla. Ta místnost působila nesmírně přesvědčivě, takže jsem nabyla dojmu, že z toho křesla nakonec vyletím jako raketa, nabitá pozitivní energií. Zázračný pan Burton všem těmhle lidičkám pomohl.

Čekala jsem, že pan Burton bude moudrý stařec s šedivou hřívou na hlavě a s monoklem na oku, oblečený do vesty se

zlatým řetězem a kapesními hodinkami, a s mozkem, který mu může každou chvíli vybuchnout pod tlakem obrovského množství informací získaných během dlouhých let usilovného studia lidské mysli. Čekala jsem druhého Yodu z Hvězdných válek, nejstaršího, neváženějšího a nejmoudřejšího člena Rady Jediů, který hovoří v hádankách a bude se mě snažit přesvědčit, že se ve mně skrývá obrovská síla.

Když do místnosti vstoupil skutečný pan Burton, zaplavily mě smíšené pocity. Mé zvídavé já bylo zklamáno, ale jako čtrnáctiletá dívka jsem byla příjemně překvapena. Viděla jsem v něm spíš Gregoryho než pana Burtona. Byl mladý a krásný, sexy a úchvatný. V džínách, tričku a s moderním sestřihem vypadal na čerstvého absolventa vysoké školy. V duchu jsem jako obvykle začala počítat. Zhruba dvakrát tak starý jako já. Za pár let už to nebude nezákonné a já budu ze školy venku. Ještě než za sebou stačil zavřít dveře, měla jsem naplánovaný celý život.

„Nazdar, Sandy!" Hlas měl jasný a povzbudivý. Potřásl mi pravicí a já si okamžitě umínila, že až se vrátím domů, okamžitě si tu ruku olíznu a už nikdy v životě si ji neumyju. Posadil se proti mně, do křesla s hnědým sametovým čalouněním. Byla bych se vsadila, že všechny ty dívčiny z plakátů si své problémy vymyslely, jen aby mohly přijít do téhle pracovny.

„Doufám, že se ti sedí pohodlně v tomhle posledním výkřiku designérského umění." Opovržlivě nakrčil nos a zavrtěl se ve svém křesle, na kterém se po straně šklebila prasklina a z ní vylézala bílá pěnová výplň.

Rozesmála jsem se. Ach, byl tak šmrncovní. „Ano, děkuju. Jen mě napadlo, co o mně podle vás vypovídá výběr právě tohohle křesla."

„No," usmál se. „Pár věcí by se našlo."

Zbystřila jsem pozornost.

„Za prvé, že nemáš ráda hnědou barvu, anebo za druhé, že se ti líbí zelená."

„Ani jedno. Jenom jsem chtěla sedět čelem k oknu."

„A-ha," zakřenil se. „Jsi tedy člověk, kterému pracovně říkáme ‚okenní typ'."

„No, právě *ten*," přisvědčila jsem.

Vrhl na mě pobavený pohled, poznámkový blok s tužkou nechal ležet na klíně a na opěradlo křesla položil magnetofon.

„Nebude ti vadit, když si to nahraju?"

„Proč?"

„Abych si zapamatoval všechno, co mi povíš. Někdy přijdu lecčemus na kloub, až když si znovu poslechnu celý rozhovor."

„Dobře, ale k čemu je tedy ten blok a tužka?"

„Na čmárání. Kdybych se nudil, až tě budu poslouchat." Stiskl tlačítko pro nahrávání a odříkal, jaké je datum a kolik je hodin.

„Připadám si jako na policejní stanici těsně před výslechem."

„Už jsi to někdy zažila?"

Přikývla jsem. „Když se ztratila Jenny-May Butlerová, ve škole nás poprosili, abychom jim poskytli veškeré informace." Jak rychle se rozhovor stočil právě na Jenny-May! Určitě by ji potěšilo, jakou vyvolala pozornost.

„Aha," řekl a pokýval hlavou. „Jenny-May byla tvoje kamarádka, viď?"

Zamyslela jsem se nad tím. Zadívala jsem se stěnu s plakáty proti šikaně a zaváhala jsem, jak mám odpovědět. Nechtěla jsem přiznat, že ne, protože jsem před tím nádherným mužským nemínila vypadat jako necita, ale Jenny-May jsem za kamarádku nepovažovala. Nesnášela mě. Jenomže byla nezvěstná, a tak jsem usoudila, že bych o ní neměla říkat nic špatného, tím spíš, že se nad ní všichni rozplývali jako nad andílkem. Pan Burton si mé zaváhání vyložil mylně – vyvodil si z něj, že mě tohle téma příliš rozrušuje, a já si připadala trapně. Další otázku mi pak položil tak laskavým tónem, že jsem málem vyprskla smíchy.

„Stýská se ti po ní?“

Nad tímhle dotazem jsem se také zamyslela. Stýskalo by se vám po někom, kdo vám každý den uštědří políček? Měla jsem sto chutí zeptat se ho na jeho názor. Ale zase jsem nechtěla přiznat, že ne, aby mě nepovažoval za bezcitné stvoření. Protože by se do mě nikdy nezamiloval, a tím pádem by mě nikdy v životě neodvezl z Leitrimu.

Naklonil se v křesle dopředu. Ach, ano, měl tak nádherné modré oči!

„Tvoji rodiče mi vysvětlili, že si přeješ Jenny-May najít. Je to pravda?“

Páni! Bylo mi jasné, že je úplně vedle. Zvedla jsem oči v sloup. Fajn, takže tomu plácání učiníme přítrž. „Pane Burtone, nechci, abyste si myslel, že jsem neomalená nebo necitelná, protože vím, že se Jenny-May ztratila, ale…“ Konec věty jsem už nedořekla.

„Pokračuj,“ vybídl mě a já měla sto chutí vyskočit a políbit ho.

„Víte, já a Jenny-May jsme nikdy nebyly kamarádky. Nenáviděla mě. Svým způsobem ji postrádám, protože si uvědomuju, že zmizela, ale ne protože bych si přála, aby se vrátila. Nechci, aby se vrátila nebo aby ji našli. Úplně by mi stačilo, kdybych věděla, kde teď je.“

Zvedl obočí.

„Víte, podle mě si asi myslíte, že Jenny-May byla moje kamarádka a já se nemůžu smířit s tím, že zmizela, takže vždycky když něco ztratím, třeba ponožku, chci ji najít, protože mám pocit, že zároveň s ní hledám Jenny-May a snažím se ji tak vrátit nazpátek.“

Pootevřel ústa.

„Mám dojem, že je to docela rozumná domněnka, pane Burtone, jenomže to není můj případ. Takhle složitě neuvažuju. Mě trápí jenom jedna věc – kde je všem těm ztraceným věcem konec. Nechápu, kam mizejí. Vezměte si třeba takovou izolepu.

Včera večer se mamka snažila zabalit dárek k narozeninám pro tetu Deirdre, ale nemohla najít izolepu. Pokaždé ji ukládáme do druhého šuplíku, pod zásuvku s příbory. Vždycky tam leží, nikdy ji nedáváme nikam jinam. Naši vědí, jak si na tyhle věci dávám pozor, takže skutečně všechno pokaždé ukládají na místo. Doma máme naklizeno, opravdu, takže se nestává, že by se u nás něco ztratilo kvůli tomu, že je tam nepořádek. Kromě toho jsem tu izolepu měla v ruce v sobotu, když jsem dělala domácí úkol na výtvarnou výchovu – ze kterého jsem dneska mimochodem dostala mizernou trojku, i když Tracey Tinsletonová dostala jedničku za výkres, který vypadá jako moucha rozplácnutá na předním skle auta, ale prý jde o ‚skutečné umění' – ale přísahám vám, že jsem ji potom uložila na místo. Taťka ji od té doby neměl v ruce, mamka ji neměla v ruce a já jsem si skoro jistá, že se k nám domů nikdo nevloupal jenom kvůli tomu, aby si odtud tu izolepu odnesl. Takže jsem ji hledala celý večer, ale nenašla jsem ji. Kde je?"

Pan Burton ani nehlesl, jenom se zvolna narovnal a zabořil se hlouběji do křesla.

„Takže mi přiznej na rovinu," ozval se po chvilce zvolna. „Tobě Jenny-May Butlerová nechybí."

Oba jsme se rozesmáli a úplně poprvé v životě jsem kvůli tomu neměla nepříjemný pocit.

„Proč si myslíš, že jsi tady?" Po výbuchu smíchu pan Burton zase zvážněl.

„Protože potřebuju znát odpovědi."

„Odpovědi jako…?"

Zamyslela jsem se. „Kde je ta izolepa, kterou jsme včera nemohli najít? Kde je Jenny-May Butlerová? Proč se mi při praní v pračce vždycky ztratí jedna ponožka?"

„Čekáš, že ti povím, kde to všechno je?"

„Ne úplně doslova, pane Burtone, ale docela by mi stačila nějaká obecná odpověď."

Usmál se na mě. „Co kdybych se teď chvíli vyptával já tebe? Třeba bychom se pak přes tvoje odpovědi dopracovali k takovým, jaké si přeješ."

„Fajn, jestli si myslíte, že to pomůže." Podivín.

„Proč máš pocit, že se musíš dozvědět, kde všechny ty věci končí?"

„Musím to vědět."

„Proč máš pocit, že to musíš vědět?"

„Proč máte pocit, že se mě musíte vyptávat?"

Pan Burton zamrkal a odmlčel se déle, než měl podle mě v úmyslu. „Je to moje práce a dostávám za ni zaplaceno."

„Zaplaceno." Obrátila jsem oči v sloup. „Pane Burtone, klidně byste mohl dělat totéž, co já o sobotních brigádách – skládat balíky toaletního papíru – a taky za to dostávat zaplaceno. Jenomže vy jste se rozhodl studovat – deset milionů let? – abyste si mohl pověsit na stěnu všechny tyhle papíry." Rozhlédla jsem kolem dokola po zarámovaných certifikátech potvrzujících jeho odbornou kvalifikaci. „Mám dojem, že jste absolvoval všechno tohle studium, složil tolik zkoušek a položil takovou spoustu otázek z úplně jiného popudu než jenom kvůli tomu, abyste za to dostal zaplaceno."

Vlídně se usmál a pátravě se na mě zadíval. Mám dojem, že vůbec netušil, jak to komentovat. Takže se zamyslel, a než znovu promluvil, uplynuly asi dvě minuty. Nakonec odložil blok i tužku a naklonil se ke mně, lokty opřené o kolena.

„Rád hovořím s lidmi. Odjakživa. Zjišťuju, že při takovém rozhovoru odhalují věci, které si předtím neuvědomovali. Je to vlastně taková samoléčba. Kladu lidem otázky, protože jim chci pomoct."

„Stejně jako já."

„Máš pocit, že když se vyptáváš na Jenny-May, pomáháš tím jí nebo třeba jejím rodičům?" Snažil se nedat najevo zmatek, který se mu zračil v očích.

„Ne, pomáhám tím sobě."

„Jak ti to pomáhá? Nezdá se ti, že když na svoje otázky nedostáváš odpověď, trápí tě to ještě víc?"

„Občas některou z těch ztracených věcí najdu, pane Burtone. Nacházím věci, které někdo někam založil."

„Nemáš dojem, že všechny ty ztracené věci opravdu jenom někdo někam založil?"

„Něco někam založit znamená dočasně zapomenout, kam člověk tu či onu věc odložil. Já si vždycky pamatuju, kam co dávám. Nesnažím se pátrat po věcech, které já osobně nikam *nezakládám*; mě trápí věci, kterým narostou nožičky a někam odkráčejí."

„Není podle tebe možné, že s těmi věcmi manipuluje někdo jiný?"

„Jako kdo?"

„Já se ptám tebe."

„No, pokud jde třeba o tu izolepu, odpověď je jednoznačná – ne. Pokud jde o ponožky, tak také ne, protože to by je musel někdo vytáhnout z pračky během praní. Pane Burtone, moji rodiče se mi snaží pomoct. Nemyslím si, že by ty věci někam zakládali a pak na to pokaždé zapomněli. Rozhodně si dávají velký pozor, kam co dávají."

„Jak si to tedy vysvětluješ?"

„Pane Burtone, kdybych si to nějak vysvětlovala, neseděla bych tady."

„Takže tě vůbec nic nenapadá? Dokonce ani v nejdivočejších snech, v nejvypjatějších chvílích, když třeba dopoledne celé hodiny něco hledáš a nemůžeš to najít, nenapadá tě *vůbec žádné* vysvětlení, kam se ty ztracené věci poděly?"

Takže se toho o mně dozvěděl od mých rodičů mnohem víc, než jsem předpokládala. Jenomže pokud mu na tuhle otázku odpovím skutečně upřímně, bude to znamenat, že se do mě nikdy v životě nezamiluje. „V takových chvílích mě napadá, že jsou někde, kde tyhle ztracené věci končí."

Nezaváhal ani na okamžik. „Myslíš si, že je tam i Jenny-May? Uklidňuje tě pomyšlení, že tam je?“

„Ach, proboha.“ Zvedla jsem oči v sloup. „Pokud ji někdo zabil, pane Burtone, tak ji zabil. Nepokouším se vytvářet si nějaký fiktivní svět, jenom abych se cítila líp.“

Snažil se ze všech sil, aby se mu v obličeji nepohnul ani sval.

„Jenomže – ať je živá, anebo není – proč ji policie nenašla?“

„Cítila by ses lépe, kdybys sama pro sebe připustila, že se občas dějí zázraky?“

„Vy to ale nepřipouštíte, tak proč bych to měla připouštět já?“

„Z čeho usuzuješ, že to nepřipouštím?“

„Jste psychiatr. Věříte, že každá akce vyvolává reakci a tak. Přečetla jsem si to, než jsem sem šla. Já vím jenom to, co znám z vlastní zkušenosti – z toho, co někdo řekl nebo udělal. Vy věříte, že na každou otázku existuje odpověď a že se dá všechno spravit.“

„To není tak docela pravda. Všechno spravit nedokážu, Sandy.“

„Dokážete spravit mě?“

„Nejsi poškozená.“

„To je diagnóza?“

„Nejsem doktor.“

„Nejste ‚doktor lidských duší‘?“ Zvedla jsem ruce, pokrčila prsty ve snaze naznačit gestem uvozovky a přitom jsem obrátila oči ke stropu.

Ticho.

„Co cítíš, když něco hledáš a hledáš, a stále to nemůžeš najít?“

Přísahala bych, že to byl nejpodivnější rozhovor, který pan Burton s někým vedl.

„Máte přítelkyni, pane Burtone?“

Zkrabatil čelo. „Sandy, nejsem si jistý, jestli je tahle otázka

na místě.“ Když jsem na to nijak nereagovala, vzdychl. „Ne. Nemám.“

„Chcete nějakou?“

Zadumal se. „Chceš říct, že pocity, které provázejí hledání ztracené ponožky, jsou úplně stejné, jako když člověk hledá lásku?“ Snažil se vyslovit to takovým tónem, abych si nemusela připadat jako úplný idiot, ale absolutně selhal.

Znovu se mi protočily panenky. Nutil mě k tomu dost často. „Ne, je to pocit, jako kdybyste věděl, že vám něco v životě chybí, ale nejste schopen to najít, i když hledáte sebevíc.“

Váhavě si odkašlal, uchopil do ruky tužku a poznámkový blok a předstíral, že si něco zapisuje.

Došlo na čmáranice. „Nudím vás, viďte?“

Rozesmál se a prolomil tak napětí, které viselo ve vzduchu.

Znovu jsem se mu to pokusila vysvětlit. „Možná by to bylo jasnější, kdybych vám řekla, že když nemůžu něco najít, zažívám podobný pocit, jako když si třeba člověk najednou nemůže vybavit slova své oblíbené písničky, kterou zná normálně nazpaměť. Jako když si nemůžete vzpomenout na jméno osoby, kterou dobře znáte a vídáte každý den, nebo název skupiny, která zpívala nějakou známou píseň. Strašně vás to rozčiluje a pořád se k tomu v duchu vracíte, protože víte, že na to existuje odpověď, ale nikdo vám ji neřekne. Vrtá mi to v hlavě a vím, že nebudu mít klid, dokud se všechny potřebné odpovědi nedozvím.“

„Rozumím,“ řekl vlídně.

„Takže ten pocit vynásobte stokrát.“

Zatvářil se zamyšleně. „Na svůj věk jsi nesmírně vyzrálá, Sandy.“

„To je zvláštní, protože jsem měla za to, že vy na ten svůj budete daleko poučenější.“

Rozesmál se a až do konce našeho sezení se už neuklidnil.

Doma u večeře se mě taťka zeptal, jak to šlo.

„Na moje otázky mi odpovědět nedokázal," prohlásila jsem a dál srkala polévku.

Taťka se zatvářil, jako kdyby mu každou chvíli mělo puknout srdce. „Takže už k němu asi nebudeš chtít znovu jít."

„Ne!" vyhrkla jsem a maminka upila vodu ze sklenice, aby zakryla úsměv.

Taťka k ní vyslal tázavý pohled a pak se zase zadíval na mě.

„Má hezké oči," nabídla jsem mu jakés takés vysvětlení a znovu jsem usrkla polévku.

Zvedl obočí a zaletěl očima k mamce, která se usmívala od ucha k uchu a tváře jí zrůžověly. „To je pravda, Harolde. Má moc hezké oči."

„Aha, tak dobře!" Rozhodil ruce. „Když má ten člověk tak hezké očí, prokristapána, tak o čem ještě můžu diskutovat?"

Pozdě večer jsem ležela v posteli a dumala nad svou debatou s panem Burtonem. Možná mi nedokázal odpovědět na všechny moje otázky, ale z hledání jedné věci mě rozhodně vyléčil.

11

V době, kdy jsem studovala na Střední škole Panny Marie, chodila jsem k panu Burtonovi každý týden. Scházeli jsme se dokonce i v letních měsících, kdy byla škola pro celý zbytek města zavřená a nepořádaly se v ní žádné akce. Naposledy jsem se na sezení dostavila krátce poté, co jsem oslavila osmnácté narozeniny. Rok předtím jsem odmaturovala a tehdy dopoledne jsem se dozvěděla, že mě přijali k policii. Během několika měsíců jsem měla odjet do Tempelmore v hrabství Cork a absolvovat tam příslušný výcvik.

„Dobrý den, pane Burtone," pozdravila jsem ho při vstupu do jeho malinkaté pracovny, která se od našeho prvního setkání vůbec nezměnila. Pan Burton byl stále mladý a krásný a já jsem na něm milovala úplně všechno.

„Sandy, už ti říkám nejméně posté, přestaň mi říkat pane Burtone. Připadám si jako stařec."

„Vždyť jste stařec," poznamenala jsem škádlivě.

„V tom případě jsi ty zase stařena," oplatil mi stejnou mincí. Potom zavládlo ticho. „Takže," pokračoval už věcným tónem, „co máš tento týden na srdci?"

„Dnes mě přijali k policii."

Vykulil oči. Byla to radost? Smutek? „No ne, Sandy, blahopřeju. Dokázala jsi to!" Přistoupil až ke mně a objal mne. Zůstali jsme v objetí o poznání déle, než bychom měli.

„Jak to berou rodiče?"

„Ještě to nevědí."

„Bude jim líto, že odejdeš z domova."

„Tak je to nejlepší," prohlásila jsem a odvrátila oči stranou.

„Svoje problémy ale v Leitrimu nenecháš, jak víš," připomněl mi laskavým tónem.

„Ne, ale nechám tu lidi, kteří ty problémy znají."

„Chceš sem jezdit na návštěvu?"

Podívala jsem se mu zpříma do očí. Mluvili jsme stále ještě o mých rodičích? „Tak často, jak to jen půjde."

„Jak často to bude?"

Pokrčila jsem rameny.

„Pořád při tobě stáli, Sandy."

„Neumím být taková, jakou mě chtějí mít, pane Burtone. Necítí se se mnou ve své kůži."

Při oslovení „pane Burtone", které svědčilo o mé snaze vystavět mezi námi zeď, zvedl oči ke stropu. „Přejí si jenom jedno – abys byla sama sebou, a ty to víš. Nestyď se za to, jaká jsi. Oni tě mají rádi právě takovou."

Pohled, který ke mně při tom vyslal, mi znovu vnukl otázku, jestli vůbec hovoříme o mých rodičích. Rozhlédla jsem se po místnosti. Věděl o mně všechno, úplně všechno, a já jsem zase vycítila všechno, co se týkalo jeho. Byl stále svobodný a bydlel sám, přestože se ho snažily ulovit všechny dívky z Leitrimu.

Týden co týden se mě snažil přesvědčit, abych brala věci takové, jaké jsou, a pokročila kupředu, ale pokud existoval nějaký muž, který v životě ustrnul na jednom bodě a neustále na něco nebo na někoho čekal, pak to byl on.

Odkašlal si. „Slyšel jsem, že sis o víkendu vyšla s Andym McCarthym."

„A?"

Vyčerpaně se poškrabal na tváři a popustil uzdu tichu, aby se vplížilo mezi nás. Tohle nám šlo skvěle. Po čtyřech letech terapie, během níž jsem mu odhalila celou svou duši, nás každé

další slovo vzdalovalo od záležitosti, kolem níž se většinu času točila valná část mých myšlenek.

„No tak, mluv se mnou," vybídl mě tiše.

Bylo to naše poslední setkání, a mě nic nenapadalo. Doteď mi dlužil odpovědi na mé otázky.

„Přijdeš na ten páteční karneval v nějakém kostýmu?" Podařilo se mu vylepšit ovzduší, které mezi námi zavládlo.

„Ano," usmála jsem se. „Nedokážu si představit lepší rozloučení s tímhle městem, než že dovnitř napochoduju v převleku."

„V převleku za co?"

„Za ponožku."

Vybuchl smíchy. „Andy jde s tebou?"

„Chodí snad moje ponožky v páru?"

Zvedl obočí, jako kdyby se dožadoval dalších informací.

„Nedokázal pochopit, proč jsem převrátila celý byt vzhůru nohama, když jsem nemohla najít pozvánku."

„Kam se podle tebe poděla?"

„Tam, kam se podělo všechno ostatní. Včetně mého rozumu." Unaveně jsem si promnula oči.

„Ty jsi o rozum nepřišla, Sandy. Takže z tebe bude policistka." Jeho úsměv vyzněl dost nejistě.

„Máte strach o další osud téhle země?"

„Ne," usmál se. „Vím, že budeme v dobrých rukách. Budeš ty kriminálníky vyslýchat tak důkladně, že je naprosto uvyslýcháš k smrti."

„Učila jsem se u odborníka." Přinutila jsem se k úsměvu.

V pátek večer pan Burton na karneval přišel. Byl převlečený za ponožku a já se mohla potrhat smíchy. Když mě pak vezl domů, cestou jsme mlčeli. Po tolika letech společných debat jsme nevěděli, co bychom si měli říct. Před naším domem se ke mně naklonil a dychtivě mě políbil na rty; dlouze a drsně. Měla jsem dojem, jako kdybychom si tím zároveň řekli vítej a sbohem.

„Škoda že nejsme ze stejného těsta, Gregory. Byl by z nás skvělý pár," řekla jsem smutně.

Přála jsem si, aby mi odpověděl, že bychom utvořili široko daleko ten nejdokonalejší pár dvou lidí, kteří nejdou do páru, ale mám dojem, že mi dal za pravdu, protože odjel a já ho jenom provázela pohledem.

Čím víc jsem měla partnerů, tím víc jsem si uvědomovala, že nejlepší pár bych utvořila s Gregorym. Jenomže kvůli neustálému hledání odpovědí na všechny složité otázky mého života jsem vůbec nezaregistrovala ta nejlepší řešení, která se mi sama nabízela.

12

Helena mě zvědavě sledovala přes jantarovou záři ohníčku a po obličeji jí tančily stíny, které na ni vrhaly plameny a budily dojem, jako by jí chtěly olíznout celou tvář. Ostatní členové skupinky dál vzpomínali na doby, kdy hrál Derek rokenrol, šťastní, že obrátili list a přestali se zabývat mou otázkou, která se týkala místa jejich nynějšího pobytu. Znovu se ozýval vzrušený hovor, ale já stále zůstávala stranou, i když jsem tam byla s nimi. Po chvíli jsem zvedla oči a dovolila si zavadit pohledem o Helenu.

Čekala, až se skupinka trochu ztiší, a teprve potom mi položila otázku. „Čím se živíte, Sandy?"

„Óóóch, ano," zvolala vzrušeně Joan, která držela šálek v dlaních, aby si zahřála ruce. „Povězte nám to."

Všichni na mě soustředili pozornost a já jsem uvažovala, jakou zvolit odpověď. Proč lhát?

„Provozuju agenturu," začala jsem, ale hned nato jsem zmlkla.

„Jakou agenturu?" zajímal se Bernard.

„Modelingovou agenturu, viďte?" zeptala se Joan tlumeným hlasem. „Když vidím ty vaše dlouhé nohy, tak bych řekla, že právě tuhle." Šálek si donesla téměř k ústům a vztyčený malíček jí při tom trčel nahoru jako lovecký pes ve střehu.

„Joan, říkala, že tu agenturu *provozuje,* ne že pro ni *pracuje*." Bernard zavrtěl hlavou a podbradek se mu zavlnil.

„Je to agentura, která pátrá po pohřešovaných osobách."

Zavládlo ticho a všichni se mi pátravě zadívali do obličeje, ale potom se rozesmáli na celé kolo. Všichni kromě Heleny.

„Páni, Sandy, tak tenhle se vám povedl." Bernard si otřel koutky očí kapesníkem. „Co je to ve skutečnosti za agenturu?"

„Herecká," vyhrkla Helena, dřív než jsem stačila odpovědět.

„Jak to víš?" obořil se na ni Bernard, jako kdyby se předem dozvěděla něco, co se k němu ještě nedoneslo. „Vždyť ses na to sama ptala!"

„Prozradila mi to, když jste se tak řehtali," prohlásila a přezíravě mávla rukou.

„Herecká agentura." Joan na mě vykulila oči. „To je úžasné. Ve Finbar's Hall jsme uváděli skvělá představení," vysvětlila mi. „Pamatujete se na ně?" zeptala se a rozhlédla se kolem dokola. „*Julia Césara*, *Romea a Julii*, jen abych jmenovala dvě ze Shakespearových nejlepších her. Bernard byl –"

Bernard si nahlas odkašlal.

„Tak promiň." Joan zrudla. „Bernard *je* úžasný herec. Klubka ze *Snu noci svatojánské* zahrál nesmírně přesvědčivě. Určitě byste ho do své agentury ráda přijala."

Potom se znovu pohroužili do hovoru a připomínali si staré zážitky. Helena obešla ohniště a posadila se vedle mě.

„Musím uznat, že máte úžasné zaměstnání," smála se.

„Proč jste to udělala?" Měla jsem na mysli její poznámku.

„Přece jim to nebudete říkat, zvlášť ne Joan, která hned každému všechno vybreptá a schválně šeptá tak nahlas, aby měla jistotu, že ji všichni slyší," poznamenala posměšně, ale zároveň vyslala k Joan laskavý pohled. „Pokud vyjde najevo, že skutečně řídíte agenturu, která pátrá po pohřešovaných osobách, všichni se na vás okamžitě sesypou. Budou si myslet, že jste sem přišla, abyste nás dovedla domů." Nebyla jsem si jistá, jestli žertuje, nebo zda svá slova ve skutečnosti míní jako otázku. Buď jak buď, neusmála se a já jí neodpověděla.

„Kdo jiný by se to tady mohl dozvědět?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným mezi mlčenlivé černé stromy. Během celých dvou dní jsem nenarazila na živou duši.

Helena na mě znovu vrhla zkoumavý pohled. „Jsou tady totiž i jiní, Sandy.“

Připadalo mi nemožné, že v těchto tmavých tichých končinách může žít ještě někdo jiný než Ewokové z *Hvězdných válek*.

„Vy náš příběh znáte, viďte?“ Helena stále šeptala, aby nás ostatní neslyšeli.

Přikývla jsem, zhluboka se nadechla a začal odříkávat: „Pohřešuje se pětice studentů, kteří zmizeli během tábornického výletu do Roundwoodu v hrabství Wicklow. Šestnáctiletý Derek Cummings, Helena Dickensová, Marcus Flynn, Joan Hatchardová a Bernard Lynch z Internátní školy svatého Kevina v Blackrocku měli namířeno do Glendalough, ale během noci zmizeli neznámo kam a jejich stany byly ráno prázdné.“

Helena na mě visela pohledem jako malé dítě, oči zalité slzami, a já měla pocit, že jí ten novinový článek musím ocitovat bez jediné chybičky. Chtěla jsem vyjádřit pocity, které v tom prvním týdnu ovládly celou zemi; přála jsem si dát jí najevo, jaká vlna lásky a citů k pěti zmizelým studentům se vzedmula v srdcích úplně cizích lidí. Zdálo se mi, že to dlužím všem, kdo se modlili za jejich návrat. A měla jsem pocit, že by to Helena měla slyšet; že si to zaslouží.

„Policie dnes oznámila, že sledují všechny stopy, ale nemohla vyloučit, že se studenti nestali obětí zločinu. Žádá proto všechny občany, kteří by jí mohli poskytnout jakékoliv informace, aby se obrátili na policejní stanici v Roundwoodu nebo v Blackrocku. Všichni studenti ze školy svatého Kevina se sešli ke společným modlitbám za své spolužáky a místní obyvatelé kladou květiny na místo, kde mladí lidé zmizeli.“

Zmlkla jsem.

„Co to máš s očima, Heleno?“ zeptal se Bernard znepokojeně.

„Ále, to nic není,“ odfrkla si Helena. „Jenom mi spadlo do oka nějaké smítko z ohně, nic víc.“ Otřela si oči cípkem svého šálu.

„Ale drahoušku,“ ozvala se Joan, přiskočila k Heleně a zadívala se jí do oka. „Ne, zdá se, že tam nic není, máš ho jenom zarudlé a slzí ti. Asi ti v něm trochu píchá.“

„Jsem v pořádku, děkuju,“ odbyla je Helena, rozpačitá z jejich zájmu. Ostatní si mezi sebou dál povídali.

„S takovýmhle hereckým talentem byste se v té mé agentuře rozhodně uplatnila,“ zakřenila jsem se.

Helena se rozesmála, ale hned zase ztichla. Cítila jsem, že bych měla ještě něco dodat.

„Nikdy po vás nepřestali pátrat, víte?“

Ze rtů se jí vydral tichý zvuk. Zvuk, který se vymkl její kontrole, zvuk, který nedokázala zastavit, protože si proklestil cestu přímo z jejího srdce.

„Váš otec se domohl přijetí u každého nového policejního šéfa a každého nového ministra spravedlnosti, který nastoupil do úřadu. Klepal na všechny dveře a obrátil všechno vzhůru nohama, jen aby vás našel. Osobně dohlížel na policisty, jestli celé místo skutečně důkladně pročesávají. A pokud jde o vaši matku, vaši úžasnou maminku…“

Helena se při zmínce o matce usmála.

„Založila sdružení na pomoc rodinám, které přišly o své nejbližší, a nazvala ho Maják, protože mnoho lidí nechává nad hlavním vchodem rozsvícené světlo – jako maják, který ukazuje cestu k domovu – a doufá, že se k nim jejich nejdražší jednoho dne vrátí. Vaše matka se začala neúnavně věnovat charitě a vybudovala pobočky svého sdružení po celé zemi. Vaši rodiče po vás nikdy, nikdy nepřestali pátrat. A maminka v tom pokračuje až dosud.“

„Ještě žije?“ Oči se jí rozšířily a znovu je zalily slzy.

„Váš otec – bohužel – před několika lety zemřel.“ Na okamžik jsem se odmlčela, aby se s tou informací mohla vyrovnat, a potom jsem pokračovala. „Maminka pro Maják stále pracuje. Loni jsem se zúčastnila jejich výročního slavnostního oběda a měla jsem tu čest seznámit se s ní a říct jí, jak nesmírně ji obdivuju.“ Sklopila jsem oči, zadívala se na svoje ruce a odkašlala jsem si. Role posla jakýchkoliv zpráv není právě jednoduchá. „Pověděla mi, abych pokračovala ve svém úsilí, protože doufala, že se mi podaří přivést jí milovanou dceru domů.“

Helena ještě ztišila hlas. „Vyprávějte mi o ní,“ zašeptala.

V uklidňujícím teple ohně jsem tedy zapomněla na svoje vlastní problémy a vyhověla jí.

* * *

„Na ten výlet se mi vůbec nechtělo,“ řekla Helena, potěšená a překypující emocemi, když jsem jí vylíčila všechno, co jsem věděla o její matce. „Prosila jsem rodiče, aby mě na něj nenutili.“

Tohle všechno jsem už věděla, ale poslouchala jsem pozorně, uchvácená tím, že si známý příběh vyslechnu přímo z úst jedné z jeho hlavních postav. Měla jsem pocit, jako kdybych se dívala na jevištní ztvárnění některé ze svých oblíbených knížek.

„Tehdy o víkendu jsem chtěla jet domů. Byl tam jeden mládenec…“ Zasmála se a podívala se na mě. „Nebývá za vším nějaký mládenec?“

Nemohla jsem dát nic k lepšímu, ale usmála jsem se.

„Do sousedního domu se přistěhoval nový mladík. Jmenoval se Samuel James a byl to ten nejkrásnější kluk, jakého jsem v životě poznala.“ Oči se jí rozzářily, jako by jí do nich přeskočily jiskry z ohníčku a zažehly v jejích panenkách světlo. „Setkala jsem se s ním už v létě a zamilovala se do něj. Pak jsme spolu

strávili nádherné chvíle. *Hříšné*." Zvedla obočí a já se usmála. „Tehdy jsem už dva měsíce chodila do školy a strašně se mi po něm stýskalo. Žadonila jsem a přemlouvala rodiče, aby mi dovolili jet domů, ale marně. Chtěli mě potrestat," pokračovala se smutným úsměvem. „Týden předtím mě totiž ve škole učitel přistihl, jak při zkoušce z dějepisu opisuju, a kromě toho mě někdo viděl kouřit za tělocvičnou. Což mi samozřejmě nemohlo projít." Rozhlédla se a zaletěla pohledem ke skupince. „Takže mě donutili odjet s touhle sestavou, jako kdyby doufali, že když mi zatrhnout styky s mými nejlepšími přáteli, rázem se změním v andílka. Nakonec se z toho vyklubal takový trest, jaký jsem si podle mě nijak zvlášť nezasloužila."

„Jistěže ne," přitakala jsem soucitně. „Jak jste se sem dostali?"

Helena vzdychla. „Dohodli jsme se s Marcusem, že až se všichni ostatní uloží k spánku, sejdeme se. On jediný měl s sebou totiž krabičku cigaret a kluci se za ním táhli. No a Joan," Helena se láskyplně zadívala na svou kamarádku, která seděla na opačné straně ohniště, „se bála zůstat sama ve stanu, takže šla s námi také. Poodešli jsme od tábora, aby učitelé nezahlédli zapálené cigarety nebo neucítili kouř. Nezašli jsme nijak daleko, jenom pár minut cesty, ale ocitli jsme se tady," řekla a pokrčila rameny. „Jinak vám to vysvětlit nedokážu."

„Muselo vás to strašně vyděsit," poznamenala jsem.

„O nic víc, než to teď vyděsilo vás." Zadívala se na mě. „Nás aspoň bylo víc. Nedovedu si představit, že bych na to byla sama."

Chtěla, abych se také rozpovídala, ale mlčela jsem. Nejsem typ, který se někomu svěřuje. Nikomu kromě Gregoryho.

„Když jsme se ztratili, ještě jste ani nebyla na světě. Jak to, že toho tolik víte?"

„Řekněme, že jsem byla zvídavé dítě."

„Skutečně zvídavé, jen co je pravda." Znovu se na mě zadívala, ale odvrátila jsem oči stranou, protože mi její pohled připa-

dal nepříjemně zkoumavý. „Víte, co se stalo s jejich rodinami?“ zeptala se a kývla hlavou směrem ke skupince svých přátel, usazených kolem ohně.

„Ano.“ Rozhlédla jsem se, přeletěla pohledem jejich tváře a ve všech jsem zaregistrovala podobnost s jejich rodiči. „Vím to, protože se to stalo náplní mé práce. Rok co rok jsem se k vašemu případu vracela, abych zjistila, jestli se někdo z vás náhodou neobjevil doma.“

„No, děkuju. Díky vám mám teď pocit, že jsem se k domovu přiblížila aspoň o krok,“ řekla Helena.

Potom se mezi námi rozhostilo ticho. Helena se zřejmě pohroužila do vzpomínek na domov.

Nakonec však znovu promluvila. „Moje babička byla hrdá žena, Sandy. Dědečka si vzala v osmnácti letech a přivedla na svět šest dětí. Její mladší sestra, o které se všichni domnívali, že se nikdy nevdá, se záhadně zapletla s nějakým mužem, jehož jméno nikdy neprozradila, a narodil se jí syn,“ zasmála se. „Babičce neušlo, že ten hoch vypadá, jako by vypadl z oka dědečkovi. Kromě toho si všimla, že vždycky když se jim ztratily nějaké peníze z rodinných úspor, objevil se ten hoch v novém oblečení. Přirozeně šlo o pouhou shodu okolností,“ dodala věcným tónem a natáhla nohy před sebe. „V tom kraji žije spousta hnědovlasých modrookých mužů a chybějící peníze v rodinném rozpočtu by se daly docela dobře vysvětlit tím, že si dědeček rád přihnul.“ Oči, které na mě upírala, se jí zatřpytily.

Změřila jsem si ji nechápavým pohledem. „Promiňte, Heleno, ale netuším, proč mi to říkáte.“

Rozesmála se. „To, že jste se tady objevila, může být jedna z náhod, jaké se v životě stávají.“

Přikývla jsem.

„Jenomže moje babička na náhody nevěřila. A já také ne. Ocitla jste se tady z nějakého hlubšího důvodu.“

13

Helena přiložila do skomírajícího ohně další kus dřeva a ten svou vahou vyslal do vzduchu spoustu jisker, které se chvíli navzájem honily ve vzduchu a potom se pomalu snášely dolů na žhavou hranici. Z řeřavých uhlíků vyšlehly drobné plamínky, začaly se ospale plazit po polínku a vysílaly ke mně a k Heleně teplo.

Hovořila jsem s ní už několik hodin a líčila jí všechny podrobnosti ze života její rodiny, které jsem znala. Jakmile jsem zjistila, kdo mi dělá společnost, zmocnil se mě podivný pocit. Zaplavoval mě ve vlnách, které mi přinášely zvláštní uvolnění; pokaždé mi o něco víc ztěžkla víčka, mozek pracoval pomaleji a napětí ve svalech povolovalo.

Celý život jsem slýchala, že kladu nemístné otázky a že můj přehnaný zájem o pohřešované osoby nemá smysl, jenomže tady, v tomhle lese, jsem poznala, že každá nesmyslná, nemístná, trapná a zbytečná otázka, kterou jsem někomu položila a jejímž cílem bylo dozvědět se něco víc o Heleně Dickensové, teď pro tuto ženu znamenala všechno na světě. Potvrdilo se, že moje nekonečné pátrání, mé nekonečné otázky, které jsem kladla sobě i jiným, mají smysl. A neměla jsem k dispozici jenom jeden důkaz, že tohle všechno mělo smysl – u ohně tu se mnou seděli ještě čtyři další lidé.

Nesmírná úleva. Přesně tak vypadal ten pocit. První pocit úlevy, který jsem zažila od svých deseti let.

Obloha se vyjasňovala. Vrcholky stromů, do nichž za dne

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.